Mascotte

HET SEX-BLAD VOOR HEM EN HAAR

Nr. 434 — HUMORISTSCHE SEX-MAGAZINE — Fl. 2,50

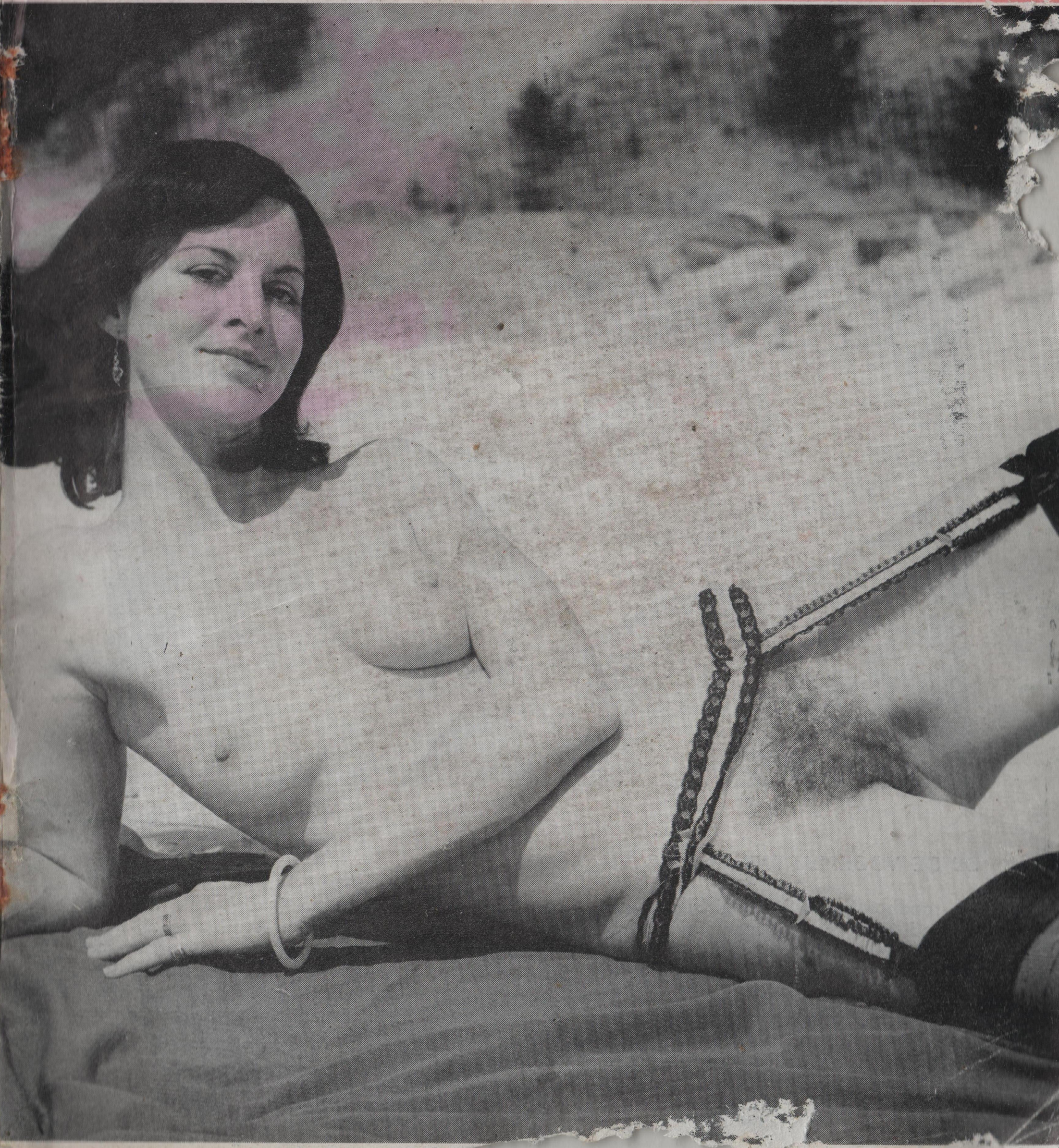

BIJ DE VOORPLAAT EN HIERBOVEN

De rondborstige schoonheid van onze voorpagina is Luciane Davillo, in ons land minder bekend, maar des te meer in Frankrijk en Italië. Zonder al te veel pretenties is zij het vrouwtje dat onbeschroomd in gewaagde films durft te spelen en er geen bezwaar tegen heeft onverhuld voor de kamera's te verschijnen. Van veel kanten wordt dit haar natuurlijk kwalijk genomen, maar Luciane trekt zich van al die kritieken weinig aan, net zo min als ze iets om het lijf heeft als ze voor de film moet spelen. In Nederland buigt de rechter zich dan wel over films als „DEEP THROAT", in Italië maken de regisseurs het nog veel bonter en ze hebben er nog sukses mee ook!

De grote volle borsten van Lenny zijn als het ware haar handelsmerk, ook al heeft ze een volledige opleiding als sekretaresse achter de rug. Het theater verlangt andere zaken dan steno of typen en die heeft ze nu toevallig ook van moeder natuur meegekregen. Het gaat haar op het ogenblik behoorlijk naar den vleze, want ze heeft inmiddels een eigen sportwagentje en een leuk flatje even buiten Londen, maar haar grote droomwens om een chaletje aan de kust te hebben is nog niet vervuld. Sponsors voor, zo te zien...

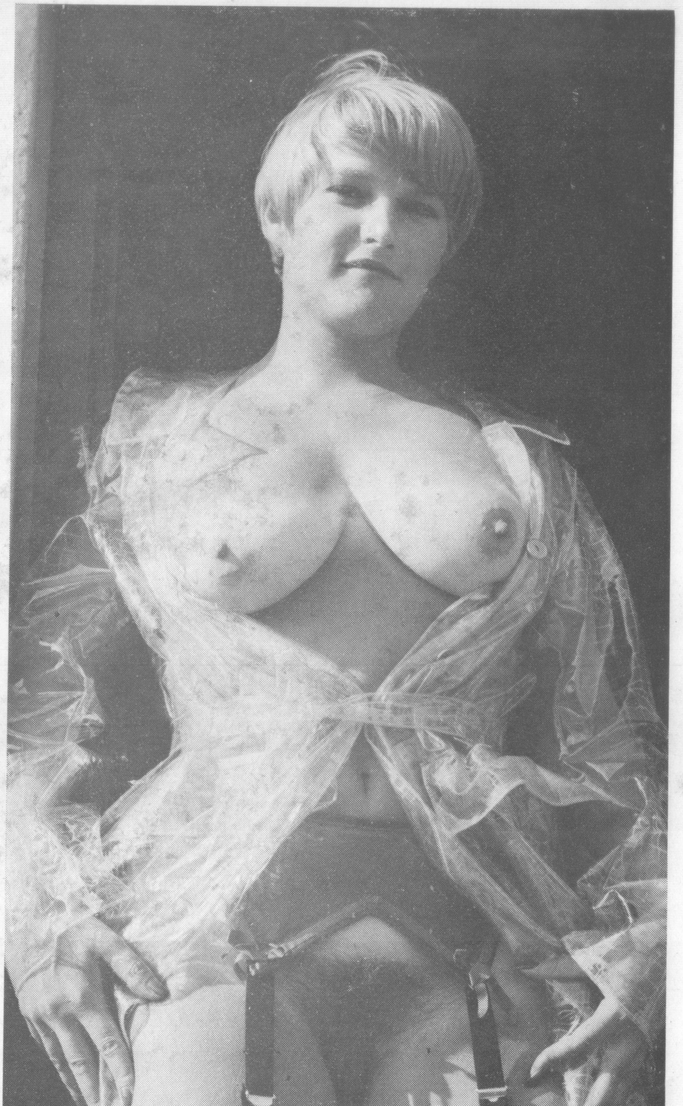

Om eens te vergelijken hoe het Nederlandse seksleven zich vergelijkt met het Kopenhaagse uitgaanswereldje, stuurden we onze fotograaf Ben de Niet en onze verslaggever Karel Reitsma naar het Noorden. We zijn in Nederland wel zo het een en ander gewend, maar wat we daar aantroffen, overtreft alle verwachtingen. Niets is daar meer verboden en

wie zich een avond overgeeft aan de mogelijkheden voor buitenlanders die achter het Centraal Station van Kopenhagen geboden worden, heeft werkelijk het einde gehad. In tegenstelling tot de vermakelijkheden in het TIVOLI PARK, daar is het alleen maar spelletjes en flaneren, bevindt zich achter het station een grote wijk met haast huis aan huis mogelijkheden om seksfilms te zien en niet alleen dat, ook pornofilms, en voorstel-

ingen met dieren zijn daar te bewonderen. De autoriteiten schijnen zich daar niets van aan te trekken, politie is nauwelijks te zien en de straten zijn vrij rustig, vergeleken met onze Amsterdamse walletjes. De foto's die wij hier brengen maakten we in een nachtclub, waar we natuurlijk eerst de manager om toestemming vroegen, die we zonder problemen gekregen hebben.
Onze speciale bijlage voor deze maand hebben we dan ook helemaal aan deze nachtclub gewijd.

HUMOR

❊ Hermientje was ook nog een poosje verloofd geweest met een vrouwenarts, maar na een paar maanden al maakte ze het uit.

„Op den duur was het geen doen meer," aldus Hermientje. „Ik wist nooit of hij nu werkte of dat hij het voor zijn plezier deed."

❊ Een conférencier vraagt aan de zaal: „Is hier misschien een echtpaar aanwezig dat pas één dag getrouwd is?"

Een jongen en een meisje achter in de zaal staan op.

„Zo, jullie zijn dus nog maar pas één dag getrouwd?"

„Inderdaad."

„Wat doen jullie dan in godsnaam hier?"

❊ En dan was er nog een man die een televisietoestel op zijn buik had laten tatoeëren. Op een dag laat hij het aan zijn vriend zien en vraagt:

„Hoe vind je het?"

„Wel leuk natuurlijk. Maar wat een kleine antenne, zeg."

„O, maar die wordt vanzelf groter zodra het programma begint...."

❊ „Wie was eigenlijk de schoonmoeder van Adam, Papa?"

„Hij had er geen, jongen. En daarom leefde hij dan ook in het paradijs?"

❊ De vrouw van directeur Steenrijk is naar Amsterdam gereisd om voor haarzelf wat inkopen te doen. Voor het dragen van de talrijke pakjes heeft ze haar dienstbode meegenomen. In een textielzaak wil mevrouw Steenrijk een paar stelletjes kleurige lingerie kopen, maar de huisassistente fluistert haar gedienstig in het oor:

„U kunt alle kleuren kiezen, mevrouw, maar zalmrose zou ik u ten sterkste afraden. Daar houdt uw man namelijk niet van...."

❊ „Ik kom net uit het ziekbed."

„Zo. Ziek geweest?"

„Nee, mijn meisje heeft haar been gebroken."

❊ Ik wil nou niet direct beweren dat het helpt een achttienjarig meisje voor haar blote billen te geven. Maar leuk is het wel!

❊ Een meisje klopt op de hemelpoort en de stokoude Petrus doet open.

„Ben je nog maagd?" vraagt hij.

„Ja zeker," verklaart ze.

Petrus wil echter het zekere voor het onzekere nemen.

„Wacht nog even, dan zal ik Gallileüs erbij roepen. Hij is een beroemd geneesheer uit de Oudheid."

Gallileüs komt en hij onderwerpt het meisje aan een grondig ondernavels onderzoek. Zijn bevindingen zijn dat het meisje inderdaad nog rein is.

„Bent u er wel helemaal zeker van?" wil Petrus nog eens ten overvloede weten.

„Nou ja, om helemaal eerlijk te zijn: ze heeft zeven kleine, witte stipjes op haar maagdenvlies. Maar dat heeft verder weinig te betekenen. Laat haar maar binnen."

Petrus pakt zijn kolossale inschrijfboek en vraagt:

„En hoe heet je, mijn lieve kind?"

Blozend antwoordt het meisje:

„Sneeuwwitje, meneer...."

❊ Gelezen in een ochtendblad onder de rubriek 'Personeel':

„Gebruikte privé-secretaresse aangeboden. Prima conditie!"

❊ Ik ken geen tipperlaarster die zo vaak is opgepikt als Suzan. En omdat ze nogal practisch is ingesteld, heeft ze ook daarnaar gehandeld: ze heeft een jurk laten naaien met een handvat op de rug.

❊ Zij: „Wie denk je eigenlijk met dat prutsdingetje gelukkig te kunnen maken?"

Hij: „Mijzelf!"

❊ „Zul je altijd van me houden?"

„Ja natuurlijk, maar ik moet zo nu en dan ook even naar kantoor."

❊ Noortje kwam voor de eerste keer bij een vrouwenarts en ze bloosde enorm toen hij zei dat ze zich moest uitkleden. De arts had dat wel in de gaten en daarom vroeg hij:

„Bent u soms nog nooit eerder onderzocht?"

Noortje lachte nerveus en antwoordde:

„Dat wel natuurlijk, maar nog nooit door een dokter."

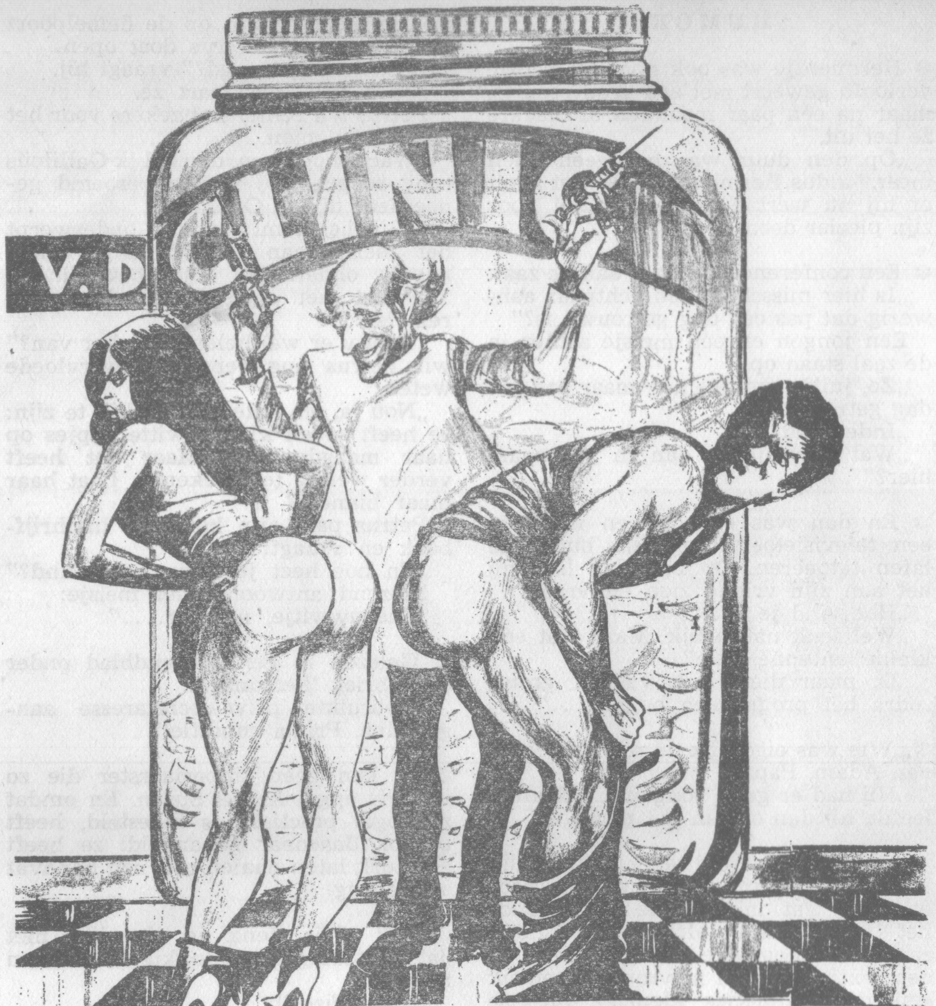

Van een vies vet varken en een druiper

Dit is het realistische verhaal van een gozer die tijdens een noodweer een goor, tweedrangs wegrestaurant binnenvlucht en kans ziet om na sluitingstijd nog even vlug de serveerster op de lat te schuiven. Al spoedig komt hij er achter, dat een geil grietje, een enorme kater en platjes niet de enige dingen zijn waar hij tegenaan is gelopen. En alsof dit alles nog niet genoeg is, beweert ze glashard . . . of nee, wacht! — mocht u willen weten hoe het allemaal afliep en bovendien nog eens wilt lachen, lees dan zelf maar verder . . .

Ik heb gonorrhoe en heb een pracht van een druiper aan m'n kont hangen! Ach ja, je weet hoe dat gaat! Toen ik er eenmaal pertinent zeker van was dat het mijn snikkel was die lekte en niets anders, heeft het toch nog zo'n

drie, vier dagen geduurd voordat ik de moed kon opbrengen daarmee naar de kliniek — afdeling Geslachtsziekten — te gaan. In een grote wachtkamer, met langs de wanden allemaal klapstoeltjes en op tafel oude, stukgelezen tijdschriften, moest ik — na mij te hebben laten inschrijven — gelaten op mijn beurt wachten.

Na een poosje hoorde ik via een ingebouwde microfoon een metalige vrouwenstem roepen: „Meneer Duncan ... kamer 23!" Het werd nog een paar maal herhaald, voordat het tot me doordrong dat dit de naam was die ik bij de receptioniste achter de balie had opgegeven. Met een gezicht als van een oorwurm begaf ik mij naar kamer 23 op de gang, voor het geven van nadere informatie en inlichtingen.

De vrouw bij wie ik te biechten kwam, was waarschijnlijk sociaal werkster of iets dergelijks, maar zag er meer uit als een vriendelijke oude tante, zoals men die wel — omringd door neefjes en nichtjes — op oude vergeelde familie-portretten aantreft. Ze was het prototype van de blozend gezonde matrone, met borsten die aan uiers van stamboek-melkvee deden denken en zag eruit alsof ze liever aan een breiwerkje zou zijn begonnen of gezellig en knus met de hele familie olienootjes zou hebben gepeld, dan vraaggesprekken over druipers te voeren.

Ik nam plaats in de stoel die ze me aanwees, waarna ze een schrijfbloc en potlood uit een la opdiepte en met de ondervraging begon. De vragen werden zó vlug en handig door haar gesteld, dat het moeilijk — zo niet bijna onmogelijk was — de antwoorden daarop te verzinnen. „Naam? ... Adres? ... Beroep? ... Werkgever ..." Ik deed mijn uiterste best om met de meest scherpzinnige antwoorden voor de dag te komen ;antwoorden die weliswaar de waarheid dicht benaderden, maar nochtans mijn ware naam en adres niet prijsgaven.

Na deze eerste kennismakingsronde beet ze zich als een terrier in de meer trieste feiten vast. „En wat zijn de symptomen?" vroeg ze.

Stel je voor!! Wat moest ik daar nu in godsnaam op antwoorden zonder haar al te veel te choqueren? Ik vertelde immers al dat ze er uitzag als een welgedane cherubijn die onkuise taal verafschuwde! „Wel ... eh ...!" Naarstig zocht ik naar woorden die haar op een nette manier duidelijk zouden maken welke ramp mij getroffen had. „Eh ... ik ... wel ... een paar dagen geleden kreeg ik een ietsiepietsie branderig gevoel tijdens het urineren en ... eh ... zag ik plotseling iets dat misschien wel het beste met een soort gele afscheiding aangeduid kan worden ... heel anders dan de gebruikelijke crème-vulling die ik normaal gesproken na een erotische droom 's morgens wel eens op mijn beddelaken vind en ...!"

„Wat?" gilde ze plotseling op bijna hysterische toon. Haar potlood bevond zich nu vlak boven het schrijfbloc, zonder daar nochtans ook maar één woord neer te schrijven. „Ik moet u erop wijzen, dat u dergelijke schunnige taal hier achterwege dient te laten, anders kunnen wij u niet in behandeling nemen! Wilt u daar goed aan denken? Nogmaals dus: wat zijn de symptomen?

„Wel, het wateren is erg pijnlijk en... eh ..."

„En wat?" drong zij aan. Doelloos rustte het potlood nog steeds op het schrijfbloc.

„Laat ik u dat maar liever in mijn eigen woorden zeggen," zei ik. „Mijn jongeheer scheidt doorlopend en regelmatig gele pus af en wanneer ik moet pissen brandt het als de hel!"

„Juist! Ja, dat wijst onmiskenbaar op gonorrhoe!" Driftig vloog het potlood nu over het papier. „Namen en adressen van recente sexuele contacten alstublieft! Voornamen voluit ...!"

Om eerlijk te zijn, had ik de laatste zes of zeven weken — behalve dan bij Rosie natuurlijk — bij geen enkel ander grietje meer mijn zak leeggeschud, zodat het wel erg gemakkelijk voor me was om daaruit te concluderen dat Rosie — een vies, vet varken met hangtieten en plakkerig vet haar — buiten de platjes waarmee ze me bedacht had, nu ook nog gonorrhoe bleek te hebben gehad. Die platjes was ik nogal vlug kwijt geraakt, omdat ik ze als het ware verzopen had in de petroleum, hetgeen me enkele dagen tot een brandgevaarlijk individu had gemaakt ... maar nu ook nog gonorrhoe was toch wel een beetje al te veel van het goede.

Rosie werkte als serveerster in het

Highway Café, een tweederangs wegrestaurant, waar het woord „hygiëne" nog in embryonale staat verkeerde. Ongeveer veertien dagen geleden, tijdens een zware onweersbui, had ik daar mijn toevlucht gezocht, had met een van de andere schaarse bezoekers een partijtje biljart om veertig dollar gespeeld... en gewonnen! Van dat gewonnen geld hadden Rosie, de verliezer en ik in de loop van de avond een fikse snee in ons neus gekregen, hetgeen er uiteindelijk op uitdraaide, dat ik met m'n zatte kop na sluitingstijd Rosie meegenomen had naar een naburig motel.

Die Rosie! Behalve vetplooien, een navel die vol vuil zat en een Hottentotten-schortje, bleek ze dus ook nog gonorrhoe te hebben. (Tussen haakjes: welke idioot zou die benaming Hottentotten-schortje toch wel uitgevonden hebben voor een vagina waarvan de kleine schaamlippen door een speling van de natuur gestulpt over de „grote" schaamlippen heen liggen?)

In rangorde van alle vieze, gore grietjes die ik in mijn leven al genaaid heb, zou Rosie zeker als tweede of derde uit de bus zijn gekomen — en al zeg ik het zelf, ik heb in mijn leven al met heel wat afgekloven beentjes in het nest gelegen! Het was ditmaal echter, zoals trouwens meestal, mijn eigen vrije wil geweest; sterker nog: ik had haar daar zelf toe overgehaald, er bij haar op aangedrongen en haar er half en half toe geprest. Toegegeven, ik was behoorlijk boven mijn theewater geweest, maar dat is geen excuus! Een man is en blijft verantwoordelijk voor zijn daden, of hij nu dronken of nuchter is!

Toen die tante die me ondervroeg dan ook met alle geweld wilde weten met wie ik het laatst naar bed was geweest, besloot ik haar op goed geluk maar wat op de mouw te spelden. Het allerminste waar Rosie wel behoefte aan zou hebben, bedacht ik, was wel aan een karrevracht sociale werkers en andere zedelijkheidsapostelen van de kliniek die, gewapend met schrijfbloc en potlood, het High way Café zouden komen bezetten, allemaal door elkaar zouden beginnen te schreeuwen en Rosie — de martelares — zouden doodgooien met die ene vraag: wat de symptomen waren!

Verdomme nog aan toe, Rosie mocht dan een vies, vet varken zijn, toch verdiende ze beter dan dat! Ikzelf, in hoogst eigen persoon, zou teruggaan naar het café en daar eens onder vier ogen rustig met haar praten. Ik zou kalm aan een tafeltje gaan zitten, een biertje bestellen en een beetje met haar over koetjes en kalfjes praten. Pas wanneer het wat minder druk was, zou ik haar dan vertellen dat ze gonorrhoe had en dat ze ook mij daarmee besmet had. Ik zou daar dan onmiddellijk aan toevoegen dat ik echt niet boos op haar was, maar alleen maar naar haar was toegekomen om haar te waarschuwen dat ze daarmee zo vlug mogelijk naar een dokter moest gaan, wilde ze niet het risico lopen dat haar hele verdere leven verwoest zou worden.

Ik negeerde derhalve de laatste vraag van mijn ondervraagster en overlegde in stilte bij mezelf wat ik zou doen en welk smoesje ik haar het beste op de mouw kon spelden. Uit de vraag, die ze nogmaals herhaalde, bleek duidelijk hoe giftig ze wel was. „Meneer Duncan," schreeuwde ze met een stem als van een dragonder, „we móeten de namen en adressen van al uw sexuele contacten van de afgelopen twee maanden hebben. Onze volksgezondheid staat op het spel, maar dat schijnen die bekrompen hersens van u niet te kunnen bevatten!"

„Maar die kan ik u tot mijn grote spijt niet geven, mevrouw!" zei ik. (Bijna had ik „tante" gezegd, maar gelukkig slikte ik dat woord nog net op tijd in.) Ik hield me van de domme, wat me in mijn geval trouwens niet de minste moeite kostte. „Het spijt me inderdaad heel erg, maar dat kan ik me allemaal niet meer zo precies herinneren! Ik heb namelijk ongeveer een jaar in Mexico en Guatemala ondergedoken gezeten vanwege het feit dat mijn eerste ex-vrouw mij achter mijn broek zat wegens achterstallige alimentatie en nog een paar andere grote schulden. Twee weken geleden ben ik pas weer terug naar de States gegaan! Een uiterst beroerde reis moet ik zeggen; steeds maar weer overstappen in van die gammele Mexicaanse autobussen! Na een paar dagen ging het echter pas goed fout! Toen draaide de motor van een van die krengen in de soep en moesten we een nacht overblijven in Tepic, een klein stadje, niet

ver van Guadalajara. Nou, daar ben ik toen 's nachts zo zat als een aap geworden! Misschien vraagt u zich nu wel af hoe ik me dit allemaal nog zo goed herinner. Wel, dat zit zo: Ik had nog maar één schoon, wit overhemd bij me, dat ik zuinig bewaard had om aan te kunnen trekken wanneer ik bij Nogales de grens over zou komen en voor het geval Betty — zo heet mijn ex-vrouw namelijk — de politie op me af zou sturen om te laten arresteren zodra ik weer voet op Amerikaanse bodem zou hebben gezet. Dat overhemd dan had ik speciaal bewaard om er ten minste een beetje respectabel uit te zien wanneer de een of andere persmuskiet het in zijn hoofd zou halen een foto van die arrestatie te maken. Het gaat per saldo niet aan om als Amerikaans staatsburger met een vuil gescheurd overhemd aan op een foto te staan die waarschijnlijk de frontpagina van alle Amerikaanse kranten zou hebben gehaald!"

„Tante Pepper", zoals ik mijn ondervraagster inmiddels al in gedachten was gaan noemen, was er tijdens mijn verhaal al lang mee opgehouden alles te noteren en zat me nu met open mond en bijzonder ongeloofwaardig aan te kijken. Rustig ging ik echter door met sprookjes vertellen en voegde zelfs hier en daar uitdrukkingen en gezegdes in die ik een oude dienstkameraad van zo'n vijftien jaar geleden wel eens had horen gebruiken.

„Wel, zoals ik u al zei, ben ik die bewuste nacht zo zat als een aap geworden. Vlak tegenover het hotelletje waar we ondergebracht waren, was namelijk een bar, waar ik wat later op de avond met een paar Mexicanen een paar glazen tequila heb gedronken. In die zaak zaten ook een stuk of wat animeermeisjes. Nou ja, wat heet animeermeisjes! Ze dachten geloof ik stuk voor stuk dat ik een suikerpikkie had, want onophoudelijk zaten ze aan de rits van mijn broek te frunniken en..."

„En dit alles gebeurde dus in Mexico, een land waar onze rechtsorde niet van kracht is!" concludeerde Tante Pepper.

„Ja... maar net toen een van die grietjes in mijn broek zat te graaien, kwamen die twee binken uit Ohio binnen! Die waren nota bene op een Honda helemaal van Ohio naar Mexico komen rijden. Nou, toen was de beer natuurlijk helemaal los; de tent hebben we zowat afgebroken! Kan u wel nagaan: een stelletje bloedgeile Mexicaanse meiden die zo heet als Spaanse peper waren en drie kerngezonde Yankees...!"

„Dus dat sexuele contact waar u die druiper aan over gehouden hebt vond in Mexico plaats?" hield tante aan.

„Weet ik veel! Oh ja, een van die twee knapen deed nogal vreemd, dat is waar ook, dus het zou best kunnen dat...!

„Meneer Duncan!" schreeuwde tantetje woest. „Wilt u zich nu eindelijk eens tot de feiten bepalen! Dat sexueel contact waar u het over had, vond dat nu in Mexico plaats — ja of nee?"

„Maar natuurlijk... ik ben immers pas sinds een week weer terug in de States!"

„Dank u! Dat is dan voorlopig alles, meneer Duncan! Wanneer u nu zo vriendelijk zou willen zijn weer terug naar de wachtkamer te gaan, dan wordt u daar wel weer gewaarschuwd wanneer u zich in de behandelkamer moet melden."

Terug in de wachtkamer las ik op mijn gemak in een tijdschrift alles over de nieuwe Ford Diesel die in het najaar op de markt zou verschijnen. Na ruim twintig minuten werd mijn naam weer afgeroepen: „Meneer Duncan, naar kamer 12 alstublieft!"

Er werden bloedmonsters genomen en uitstrijkjes gemaakt, waarna ik weer in een klein kamertje ernaast moest wachten op de uitslag van het onderzoek. Een kwartier later moest ik voor de dokter verschijnen.

Die dokter was een type apart! Met zijn kale schedel, hoog voorhoofd en spits gezicht deed hij denken aan een soort duivel in mensengedaante, die zich al bij voorbaat verkneutert op de onheilstijding die hij zo dadelijk moet overbrengen. In zijn handen wrijvend en met een boosaardige blik in zijn ogen, wenkte hij me naderbij te komen. Nog voordat hij ook maar één woord had gezegd, had ik al gloeiend de pest aan hem! Plotseling bedacht ik echter, dat het leven van deze man zich bijna uitsluitend hier in deze spreekkamer afspeelde, temidden van uitstrijkjes, gonococcen en etterende syfilis-zweren. De man ging bij wij-

ze van spreken 's avonds met gonorrhoe naar bed en stond 's morgens met een druiper op! Men kon het hem van het gezicht aflezen, dat hij in zijn korte, aardse bestaan nog maar één wens koesterde: op zekere dag nog eens tegen een nieuw soort coccen op te lopen, die hem in één slag wereldberoemd zouden maken!

Gnuivend vertelde hij me dat ik inderdaad gonorrhoe had, maar dat er tot dusver nog geen tekenen waren die op syfilis wezen. Zekerheid daaromtrent kon hij me echter jammer genoeg nog niet geven — zo verklaarde hij — omdat de incubatie-tijd, de tijd, waarbinnen syfilis zich kan openbaren, aanzienlijk langer was dan die bij gonorrhoe en er bovendien een uitgebreid bloedonderzoek moest plaatsvinden. Voorlopig zou hij me daarom enige voorschriften meegeven, waaraan ik strikt de hand diende te houden, alsmede een recept voor antibiotica en... blah... blah... blah...!

Voor mij stond het na deze glasheldere uiteenzetting en een soortement preek, die bedoeld was om mij te wijzen op de gevaren van vrij sexueel verkeer, als een paal boven water, dat ik zo vlug mogelijk met Rosie moest gaan praten

Ik parkeerde mijn wagen achter het café, praktisch in de moestuin en vlak naast twee oude, verroeste zware trucks. Toen ik even later door de ramen naar binnen keek, zag ik al gauw dat Rosie er niet was en dat haar werk werd waargenomen door Señora Garcia, een al wat oudere Mexicaanse vrouw van over de grens die hier wel meer meehielp bij het bedienen van de klanten aan de tafeltjes en aan de bar. Ik stapte naar binnen, ging aan de bar zitten en bestelde een biertje. In de zaak bevond zich hetzelfde soort publiek dat daar elke dag placht te komen: een paar truckchauffeurs, een stelletje wegwerkers en verder nog wat oude stamgasten die daar de kop van hun dagelijkse borreltje kwamen „afbijten" en de laatste nieuwtjes uitwisselden.

Ik wachtte een poosje en dronk nog een paar biertjes, in de stille hoop dat Rosie nu wel spoedig zou komen opdagen. De zaak zelf ademde een trieste en desolate sfeer die deprimerend op mijn gemoed werkte. Oh zeker, toen ik die bewuste avond dronken was en later met Rosie het nest was ingeschoten, had de zaak op mij de indruk van een dure, chique nachtclub gemaakt, maar nu — op klaarlichte dag en bovendien nog met een flinke druiper aan m'n kont — werkte die hele rotzaak op m'n zenuwen! Het allerliefste had ik dan ook weer zo vlug mogelijk de benen genomen, maar — zo hield ik mezelf voor — het was ondanks alles mijn plicht eerst met Rosie te praten. Zodra ik haar echter gesproken en gewaarschuwd zou hebben, zou ik in mijn wagen stappen en hier nooit meer terugkomen! Misschien ging ik zelfs wel weer terug naar Texas!

Ten slotte, nadat ik het lange wachten beu begon te worden, vroeg ik Señora Garcia in mijn beste Spaans of ze wist waar Rosie was of wanneer ze weer in dienst kwam. Ze verstond me of begreep me niet, zodat ik mijn vraag nog eens in het Engels herhaalde.

„Rosie? Rosie, zij gaan met vakantie, mister," antwoordde ze in een uiterst moeilijk te volgen brabbeltaaltje. „Zij vragen aan baas, aan ouwe Noyes! Hij zeggen okay... jij twee weken weg... jij twee weken vakantie!"

„Wee tje soms ook waar ze heen is of waar ze woont? Of misschien haar telefoonnummer?"

„Ik niet weten, mister! Ongeduldig wreef ze met een lap die nog te vies was om met een tang aan te pakken de bar schoon. „Hoe mister heten? Garcia mister al meer hier gezien... maar naam vergeten!"

„Joe Adams," vertelde ik haar. Het was de naam waaronder ik hier in het Highway Café bekend was.

„Joe Adams? Joe Adams, hè? Rosie, zij was vanmorgen hier en vroeg Garcia of mister Joe Adams soms hier geweest was! Ik naam van mister nu wel weer weten, maar vanmorgen ik mister Joe Adams niet kennen!"

„Wel, en wat zei ze?"

„Ik alweer vergeten, mister Joe Adams!"

„Moest ze speciaal mij hebben? Verwachtte ze me soms? Wat wilde ze van me?"

„Ik niet weten, mister! Ik veel werk, veel druk nou! Jij beter terugkomen over twee weken. Dan jij haar zelf vragen waarom zij naar jou vragen! Ik echt niet weten...!"

In plaats van twee weken te wachten zoals zij voorstelde, was ik er de

volgende morgen weer. Ik zat net goed en wel met een kop koffie voor me aan de bar, toen ik „ouwe" Noyes, de eigenaar, binnen zag komen. Voordat hij de kans kreeg naar achteren te verdwijnen om daar aan zijn eerste fles van de dag te beginnen, hield ik hem staande. „Ik móest Rosies telefoonnummer hebben", drong ik aan. „Of haar adres! Het is voor een hoogst belangrijke zaak en ga me nou niet vertellen dat je dat niet weet! Al die gegevens moeten namelijk in je bezit zijn in verband met haar werkvergunning of voor de in te houden loonbelasting!"

Haar telefoonnummer wist hij niet, zo verzekerde hij me, en het adres dat hij me gaf moest al van voor Columbus zijn tijd dateren, omdat Rosie daar allang niet meer woonde. Ze hadden daar op dat adres zelfs nog nooit van haar gehoord en hadden er dus niet het flauwste idee van waar ik haar dan wel zou kunnen vinden!

De volgende dag — wéér terug in het Highway Café — probeerde ik nog eens bij Señora Garcia. Waar woonde Rosie? Waar bracht ze haar vrije tijd door? Had ze het nooit over kennissen, vrienden of familie van haar hier in de buurt gehad, die misschien konden weten waar ze uithing of waar ze haar vakantie doorbracht?

„Ik niks niet weten, mister Joe Adams. Dit hier restaurant en Garcia erg belangrijk werk doen hier. Garcia geen tijd voor praatjes!"

Het drong al vlug tot me door, dat zelfs al zou ze het geweten hebben, ze het me toch niet zou vertellen. Er zat derhalve voor mij niets anders op dan hier elke dag terug te komen en dan maar af te wachten wanneer Rosie weer zou komen opdagen. Ik had zo'n stil vermoeden dat ze haar vakantie wel hier in de buurt zou doorbrengen en de stad niet verlaten had, zodat ze waarschijnlijk nog wel een keertje meer hier zou komen aanwippen. Zodra ik haar zag, zou ik het haar vertellen en daarna als de gesmeerde bliksem dit rotgat en deze stinkzaak de rug toe keren.

Dagen achtereen zat ik daar maar te wachten, ouwehoerde tot vervelens toe met de stamgasten over zaken die me geen moer interesseerden en dronk zóveel koffie, dat ik op het laatste geen koffie meer kon zien en noodgedwongen op bier overschakelde. Langzaam, oh zo langzaam, regen de uren en dagen zich aaneen en steeds weer moest ik constateren dat Rosie zich ook ditmaal weer niet had laten zien. Ik was zo zoetjesaan dan ook volslagen murw van het eindeloos zwammen, zuipen en wachten — maar vooral van het vergeefse wachten!

De volgende morgen echter was ik, compleet met barstende koppijn, weer terug in het Highway Café, om daar weer te beginnen met waar ik mee opgehouden was — wachten ! ! Ik had me ditmaal echter heilig voorgenomen het vandaag wat kalmer aan te doen en niet zoveel bier te drinken. Wie weet hoe lang ik hier nog zo zou moeten zitten en bovendien had ik vandaag nog een paar andere zaken te regelen.

's Middags ging ik allereerst naar de arbeidsbeurs en vandaar door naar de kliniek. De antibiotica die de dokter van de kliniek me had meegegeven, schenen zowaar nog te helpen ook; van enige afscheiding viel weinig of niets meer te bespeuren en ook het afgieten van de aardappels verliep weer pijnloos en soepel. Tóch maakte de pil nog een nadere afspraak met me! Over een maand moest ik weer bij hem terugkomen voor een definitieve bloedproef in verband met een eventuele syfilis-besmetting.

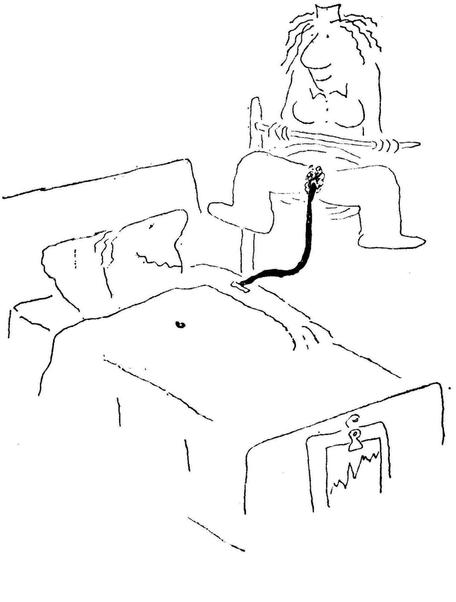

Toen ik de volgende morgen weer mijn gebruikelijke wachtpost in het wegrestaurant betrok, vertelde Señora Garcia me dat Rosie gistermiddag tijdens mijn afwezigheid had opgebeld en graag even met me had willen praten.

„Wat zei ze?" vroeg ik. „Heeft ze geen boodschap achtergelaten?"

„Ik geen boodschappen aannemen, mister Joe Adams. Dit hier restaurant... erg veel druk werk... geen tijd voor boodschappen!"

„Dat begrijp ik... maar heeft ze dan geen telefoonnummer achtergelaten?"

„Ik niet weten van nummer! In grote, dikke boek daar bij telefoontoestel aan de muur allemaal telefoonnummers! Jij daarin kijken, mister Joe Adams!"

„Daar heb ik al in gekeken, Señora," antwoordde ik. „Maar daar staat haar naam en nummer niet in...!"

„Jammer... erg veel jammer, mister Joe Adams!"

„Luister eens, Señora Garcia, mocht Rosie nog eens opbellen, zoudt u dan misschien zo vriendelijk willen zijn de boodschap aan te nemen of haar telefoonnummer te vragen, zodat ik haar terug kan bellen?"

„Dit hier restaurant, mister! Mister goed begrijpen, Garcia erg belangrijk werk hier in restaurant.... geen tijd voor aannemen boodschappen!"

Er zat voor mij niets anders op dan hier te blijven rondhangen en te hopen dat Rosie vandaag of morgen nog eens wat van zich zou laten horen! Er was nu al bijna een week verstreken en mijn druiper was intussen al zo goed als genezen, maar nog steeds had ik geen kans gezien Rosie te pakken te krijgen en haar te waarschuwen.

Ik was het zo zoetjesaan zo zat om in het Highway Café te zitten en naar het slappe gelul van Señora Garcia te luisteren, dat ik op de parkeerplaats in mijn wagen bleef zitten, me daar mijn biertje liet brengen en verder mijn tijd doodde met naar de radio te luisteren. Soms probeerde ik voor mezelf uit terekenen wanneer de vakantie van Rosie erop zou zitten en zij weer terug op haar werk moest zijn, maar het leek wel alsof ik alle begrip van tijd had verloren. Bovendien was ik er niet helemaal zeker van op welke dag haar vakantie was ingegaan. Señora Garcia weigerde nog steeds me te helpen en hield stokstijf vol dat haar zeer belangrijke restaurant-werkzaamheden al haar tijd en aandacht opeisten. Op „ouwe" Noyes hoefde ik al evenmin te rekenen; die dronk steevast elke dag bijna twee liter whisky en was meestal zó dronken, dat hij zich geeneens meer kon herinneren wie Rosie nu eigenlijk wel was.

Ach wat! Na maandag kwam ik hier niet meer terug! Dan kon Rosie naar de sodemieter lopen! Verdomme nog aan toe... ik had tenslotte alles geprobeerd om haar te pakken te krijgen, maar nu vertikte ik het nog langer! Bovendien voelde ik me hier verre van veilig sinds ik erachter was gekomen dat verscheidene agenten van incasso-bureaus hier naar me hadden geïnformeerd, terwijl ook een van m'n ex-vrouwen een advocaat in de arm bleek te hebben genomen om te proberen haar alimentatie alsnog binnen te krijgen. Ik besloot daarom — zolang ik daartoe nog de kans had — er tussenuit teknijpen! Voor wat Rosie betrof, had ik meer dan mijn plicht gedaan! Misschien schreef ik haar nog wel eens een briefje vanuit Texas of waar ik me dan ook mocht bevinden! Ja, dat was een goed idee! Ik zou die brief dan gewoon aan haar adresseren per adres het Highway Café, en haar daarin gewoon vertellen dat ze gonorrhoe en platjes had. Mijn naam als afzender zou ik natuurlijk weglaten, zodat ze nooit zou weten wie haar wel geschreven had! Bovendien zou ik dan die brief posten vanuit een of ander klein stadje dat ik zou passeren op mijn weg naar Texas, zodat tegelijk alle advocaten, schuldeisers en incasso-bureaus mijn spoor bijster zouden raken. Ja, zó zou ik het spelen!

Met een huurschuld van drie maanden verliet ik maandagavond laat stiekem mijn kamer. Terwijl ik de stad uitreed, probeerde ik echter nog eenmaal mijn geluk te beproeven. Een goede honderd meter voor het Highway Café parkeerde ik mijn wagen op een stuk braakliggend land en sloop daarna ongezien langs de achterkant van het café tot vlak bij de keukendeur.

Het was bijna tijd om te gaan sluiten en in de keuken hoorde ik het gekletter van vaatwerk dat schoongemaakt

werd. Stil wachtend in de schaduw van een paar bomen, keek ik door de vliegendeur van horrengaas naar binnen. Het scheen dat ik vanavond alle geluk van de wereld had, want even later verscheen in het flauwe lichtschijnsel dat naar buiten viel de figuur van Rosie die net een stapel borden binnenbracht. Zachtjes riep ik haar naam.

„Quien es?" riep ze terug.

„Joe... Joe Adams! Kom eens heel even naar buiten, Rosie... hier onder de bomen!"

„Joe? Joe Adams?"

„Ja Rosie... kom eens even hier... ik moet je dringend even spreken...!"

„Okay... ogenblikje!"

Even later werd de deur geopend en stapte ze naar buiten. Rustig wachtte ik in de schaduw tot ze vlak bij me zou zijn, aangezien ik niet wilde dat iemand me met haar zou zien staan pratan.

„Rosie," zei ik, toen ze me dicht genoeg genaderd was om me te kunnen verstaan. „Rosie, ik moet je dringend iets vertellen...!"

„Wat?"

„Rosie, je weet...!"

„Hoerenloper... viezerik... bastaard dat je er bent!" gilde ze plotseling, terwijl ze met iets dat ze in haar hand hield naar me sloeg. Instinctief stak ik beide armen in de hoogte om de slag af te weren, maar kon niet verhinderen dat iets me hard opzij van het hoofd trof. Met een zware bons die tot in mijn hersens nadreunde ging ik tegen de vlakte.

„Vuile, vieze stinkerd!" schreeuwde ze, toen ze voor de tweede maal naar me uithaalde, terwijl ik hulpeloos op de grond lag. Ze had iets in haar hand dat van metaal was en dat ze achter haar rug verborgen moest hebben gehouden toen ze uit de keuken kwam. Vliegensvlug rolde ik me van haar af en slaagde er zelfs in weer overeind te krabbelen. Het bloed liep in dunne straaltjes langs mijn gezicht naar beneden en hoewel ik beefde als een rietje en erg onvast op mijn benen stond, gelukte het me toch nog vlug achter een citroenboom te springen.

„Godvergeten ellendeling," brulde ze, terwijl ze weer naar me sloeg. Gelukkig miste ze, want pas toen ik het stalen lemmet trillend in de bast van de boom zag steken, realiseerde ik me hoe dicht ik wel bij m'n dood was geweest; wat ze uit de keuken had meegenomen bleek namelijk een levensgroot hakmes te zijn.

Angstg, als speelde ik krijgertje, draaide ik om de boom heen en probeerde die voortdurend tussen haar en mij in te houden. Rosie was nu werkelijk door het dolle heen en zwaaide woest als een koppensneller met het mes. „Rosie, leg in godsnaam dat mes weg! Laat vallen dat mes, Rosie... daar komen ongelukken van!" schreeuwde ik voortdurend.

„Jij hebt me aangestoken, hoerenkind dat je er bent! Jij hebt me aangestoken met gonorrhoe!"

„Maar Rosie, hoe kom je daar nu bij! Toen wij die avond samen naar bed zijn geweest, heb ik een prachtige druiper bij jóu opgelopen! Ik ben speciaal naar je toe gekomen om je dat te vertellen, voor zover je het zelf nog niet wist!"

„Niet waar, lammeling!" snotterde ze. „Die vuile ziekte heb ik aan jou te danken!"

„Echt niet waar, Rosie! Die bewuste avond had je die gonorrhoe al en heb mij daar toen ook mee aangestoken!"

„Een vieze, gore hoerenloper ben je! Mij aansteken, hè? En dan nog dur-

(1)
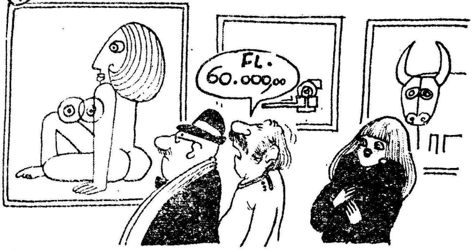

(2)
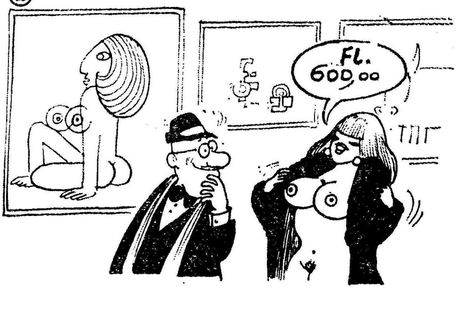

ven beweren dat je die rotte pik bij mij hebt opgelopen... bah, wat laag... wat min!" Ze snikte nu al haar woede en verdriet uit, maar probeerde me toch nog even vrolijk met dat gevaarlijke mes te raken, zodat ik van de ene boom naar de ander sprong. Plotseling hoorde ik iemand achter me Spaans spreken. Een vrouwenstem vroeg Rosie rustig en kalm wat ze daarbuiten aan het doen was. Het was Señora Garcia en tot mijn grote verbazing zag ik hoe Rosie onmiddellijk na haar eerste aanmaning haar gedwee het grote hakmes overhandigde.

„Wel, mister Joe Adams!" spotte Señora Garcia. „Jij blijkbaar in veel grote moeilijkheid zitten... ja?"

„Ik bloed als een rund!" schreeuwde ik haar toe. „Die verdomde feeks probeerde me met dat mes om zeep te brengen...!"

„Oh baby toch... !" jammerde Rosie. „Oh Joe, heb ik je pijn gedaan?"

„Welnee, lekker dier van me... hoe kom je daar nu bij? Je slaat iemand met een soort bijl een groot gat in zijn kop en dan durf je nog doodleuk te vragen of je hem pijn gedaan hebt! Stomme trut...!"

„Oh, jongen toch... ik heb zo'n spijt! Ik was woest omdat je me aangestoken had en wist echt niet meer wat ik deed! We zullen je vlug even met de wagen naar het ziekenhuis brengen... daar geven ze je dan wel een paar pilletjes om weer op te knappen!"

Ouwe Noyes was te dronken om zelfs ook maar eventjes op te staan, zodat Señora Garcia brutaalweg haar hand in zijn zak stak en het sleuteltje van de wagen er uit haalde. Tijdens de rit naar het ziekenhuis verzekerde Rosie me telkens weer hoezeer het haar wel speet dat ze me zo toegetakeld had. Drie dagen nadat ik haar genaaid had — zo bleek — was ze weer ingetrokken bij haar vroegere eerste man en toen deze gonorrhoe kreeg, had ze automatisch aangenomen dat ze dit van mij had gekregen. Ze was daarvoor nu onder behandeling in de kliniek, vertelde ze, zodat alles nu wel spoedig in orde zou komen. Haar eerste man had haar echter prompt weer het huis uitgegooid en nu wilde ze niets liever dan dat het tussen ons weer goed kwam. Ik trok mijn hemd uit en probeerde daarmee zo goed en zo kwaad als dat ging het bloeden te stelpen. Rosie maakte me stapelgek met haar gewauwel, terwijl Señora Garcia kans zag om tijdens onze rit naar het ziekenhuis de wagen tot driemaal toe van de weg af het losse mulle zand in te rijden, zodat we deze al duwend met z'n drieën terug op de weg moesten brengen.

Er waren maar liefst veertien hechtingen nodig om de wond weer dicht te krijgen. Ik vertelde het dienstdoende personeel van de verbandkamer dat ik uitgegleden was en met mijn hoofd tegen de scherpe rand van de deurpost terecht wes gekomen; een uitleg die gelukkig zonder verdere vragen door iedereen voor waar werd aangenomen.

Aangezien ik me, duizelig door het vele bloedverlies, te lamlendig voelde om te rijden en bovendien niet langer meer beschikte over een onderkomen voor de nacht, nam ik het aanbod van Rosie om dan maar zolang bij haar in te trekken, met graagte aan. Ik kon dan een paar dagen rust houden en zodra ik me weer goed genoeg voelde, zou ik weer vertrekken.

Acht dagen later was ik nog steeds bij Rosie in huis. De wond aan mijn hoofd genas niet zo voorspoedig als ik wel had gehoopt, maar beneden mijn navel was ik weer zo gezond als een vis, met het onvermijdelijke gevolg dat ik steevast elke avond bij Rosie tussen de plooien van haar Hottentottenschortje zat te rommelen en vier dagen later weer opgescheept zat met een pisbuis die zo lek was als een gieter...

♡ ♡ ♡ ♡

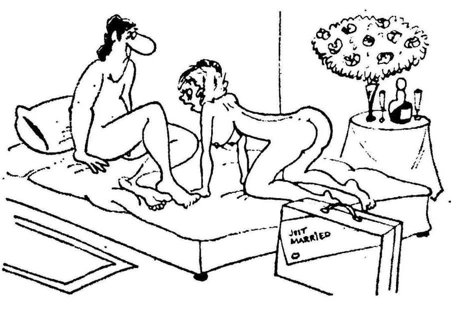

— „Ik moet je wat vertellen: Jij bent helemaal mijn typ niet!

HUMOR

⁂ Floris voelde zich de laatste tijd niet zo geweldig en daarom raadpleegde hij zijn huisarts. Deze onderzocht hem nauwgezet en vroeg:

„Leeft u normaal?"

„Jawel, dokter."

„Dan moet u daar maar eens een tijdje mee ophouden."

⁂ Twee kantoormeisjes in gesprek over hun chef.

„Hij kleedt zich erg goed."

„Ja, en vlug uit ook...."

⁂ Als je veel rookt, veel drinkt en ijverig achter de vrouwtjes aanzit, dan word je geen honderd jaar. Maar je voelt je wel alsof....

⁂ Mams had een bad genomen en ze stond zich met één voet op de badkuip af te drogen.

„Mammie, wat is dat?" vroeg haar zoontje, wijzend met zijn vingertje.

„Dat is waar de houthakker me geslagen heeft," was het antwoord.

„God, dat is ook wat, zeg! Precies in je kut, hè?"

⁂ „Nooit meer neem ik een man mee naar huis die zo bezopen is!" ging Karin tekeer.

„Wat is er dan gebeurd?" wilde Ellen weleens weten.

„Die dronkelap heeft twee uur lang geprobeerd mijn ritssluiting open te krijgen, terwijl ik mijn jurk allang had uitgetrokken.

⁂ Een aantrekkelijk blondje heeft een paar elegante schoentjes uitgezocht. Ze betaalt aan de kassa met een biljet van honderd gulden.

„Maar dat biljet is vals," zegt de caissière.

„O, wat verschrikkelijk!" antwoordt het meisje. „Dan ben ik verkracht...."

⁂ Jan Geilstra tegen zijn nieuwe buurvrouw:

„Als al die verschrikkelijke dingen die ze over u vertellen waar zijn, mevrouw Naaigraag, dan zou ik best eens een avondje met u uit willen..."

⁂ Maak van je broer geen oom.
Gebruik liever een condoom!

⁂ Nauwelijks is Gerrit naast haar op de bank gaan zitten of Ada doet het licht al uit.

„Mams vindt het niet nodig dat we elkaar 's avonds urenlang zien," fluistert ze.

⁂ Geile Greet bezocht al jarenlang een psychiater. Haar vriendin Hilda begreep er geen snars van. Op een keer vroeg ze:

„Ben je van plan heel je leven bij die psychiater te blijven lopen? Het lijkt me een duur grapje."

Greet haalde haar schouders op en antwoordde:

„Het gaat wel heel wat kosten natuurlijk, maar dat is mijn zaak niet. Hij geeft me er iedere keer honderd gulden voor."

⁂ Toen Gerda thuis vertelde dat ze in verwachting was, vroeg haar woedende vader natuurlijk meteen wie de dader was. Ze moest het antwoord op deze vraag schuldig blijven.

„Maar dat is toch belachelijk!" riep de man boos uit. „Je weet wel hoe, waar en wanneer het gebeurd is, maar niet met wie?"

„Nou moet u eens goed naar me luisteren, Pa," antwoordde Gerda. „Toen u vanmiddag bruine bonen gegeten had, moest u een boertje laten. Maar weet u nu nog van welke boon dat was?"

⁂ „Ik moest bijna iedere dag van de leraar nablijven om wat bijgespijkerd te worden," aldus Anita. „Totdat we ten slotte allebei tegelijk van school werden gestuurd."

⁂ Marjan was stomverbaasd. „Hoe kun je nou uitgerekend aan die geile Willem honderd gulden lenen, Ineke?"

Ineke glimlachte. „Dat is mij immers wel honderd gulden waard!"

⁂ De drieënzestigjarige directeur Steenrijk trouwde met een lekkere, jonge stoeipoes van nog maar amper in de twintig. Een zakenrelatie van hem merkte schamper op:

„Ben je niet goed meer bij je hoofd? Als jij tachtig bent, is zij nota bene nog geen veertig."

„Nou, en wat dan nog?" vond de oude Steenrijk. „Dat is toch nog een mooie leeftijd voor een vrouw."

De stijve arm van het gezag

Het was er vandaag volledig het weer voor, vond Arnoud. Om je vlindernet te pakken en te zien wat je in het vrije veld kunt arresteren. Hij hield erg van wat afwisseling. Zo was hij in zijn vrije tijd koddebeier. Zo het dorp, of van beroep dan.... En hij draafde achter smokkelaars en zo aan. En als hobby fladderde hij dan ook nog de vlinders achterna. En zo was het nu dan. Hij was een dag snipperen en had zijn lange dunne lijf in een fleurig zomerpak verstopt. Hetgeen hem overigens beter stond dan zijn werkpak in stemmig zwart met gouden strepen. Maar goed.... Zijn snor hield hij aan, want die had hij als koddebeier te hard nodig om gezag te tonen....

Dan zag hij opeens een uitgelezen exemplaar van een zeer zeldzame vlindersoort. Vooral naar de zeldzame ging zijn interesse uit. Dus daar moest hij wel achteraan. Een paar maal zwaaien met zijn net... Maar nee hoor, telkens mis. Dan fladderde het diertje een rijp korenveld binnen en hoewel Arnoud best wist dat hij daar

niet mocht komen, was nu de prijs erg hoog! Dus hij trok zich niets aan van welk eigendomsrecht ook en rende spoorslags het wuivende graan binnen. De vlinder proefde hier en daar wat van de korenbloemen en klaprozen en Arnoud deed enkele vruchteloze aanvallen. Dan wiekte het diertje omhoog en Arnoud rekte zijn net zo hoog hij kon, maar bereikte het niet meer. Arnoud uitte een paar forse vloeken. Niet alleen doordat het kapelletje hem was ontschoten. Maar iets had zich aan zijn voeten vastgeklamd. En dat probeerde hem te laten struikelen! Hij keek omlaag, tot elke vorm van zelfverdediging bereid.

Wat zich om zijn voeten had geslingerd was een gebloemde vrouwenrok. Hij had die met een forse ruk van zijn voet omhoog gerukt. En hij zag dat er door dat opschuiven een flink gevulde broek aan het licht werd prijsgegeven van degene die er in de rok woonde. Het geheel, samen met de flinke ronde dijen die ook bloot waren gekomen, behoorde toe aan Miep. En Miep was dan een boerin uit het dorp. Zij had in haar korenveld haar middagdutje gedaan. Ze keek nu met ogen vol panische schrik naar degene die haar had gewekt door haar rok tot boven de navel omhoog te scheuren. Even maar duurde haar schrik. Dan was zij klaarwakker! En zij gromde:

„Toe, Arnoud, schaam je je niet om een nette vrouw te komen aanranden?”

„Ik.... ikikik kan er niets aan doen Miep. Mijn voet bleef haken!”

„Ja, jij kletst je overal uit. Maar het is geen stijl vind ik hoor!”

„Nou ja, nu is het eenmaal gebeurd niet?” Hij wilde haar rok weer naar beneden schuiven om de aangerichte schade te herstellen. Maar zij greep zijn pols.

„En zou je daar nu eens niet mee ophouden? Zo is het toch wel genoeg, vind je niet?”

„Ik wilde je rok weer goed doen Miep, meer niet!”

Miep lachte. „Jij bent er eentje hoor! Vroeger op school was je al zo.... Ik weet nog wel dat jij altijd alle meisjes aan hun kutje wist te komen die het van niemand anders wilden hebben. Mij ook, weet je nog? Jij was de enige die bij mij mocht voelen toen ik twaalf jaar was.” Arnoud knikte.

„Ja, ik weet het nog.... Maar wat heeft het me bij jou een moeite gekost! Jouw nagels waren altijd een stevig wapen en ik kreeg er nog menige kras mee! Het was ook wel erg toevallig dat ik je toen onverwachts kon pakken toen je de ladder van de hooiberg opklom. Ik hielp je vader met een en ander. En opeens keek ik naar buiten en zag jou de ladder beklimmen. Ik rende erheen en nog voor je boven was had ik mijn hand al in je broek.”

„Ja, ik kon niets terugdoen, want dan was ik van de ladder gevallen!” herinnerde Miep zich.

„Je bleef stokstijf op de ladder staan en ik had je meteen zo lekker aan je tummetje, dat je geen weerstand meer bood. Ik wist allang wat meisjes lekker vinden. Dat had mijn oudste zus mij verteld. En ik kielde jou zoals zij mij had verteld dat het lekker was....”

„Ja, ik weet nog best hoe heerlijk ik dat vond. Het was de eerste keer dat iemand mij aan mijn kutje zat.” Zij zuchtte en sloot de grote zwartbruine ogen. „En nu nog wel eens denk ik, dat ik jou had moeten nemen, Arnoud! Want wat Japik bij mij doet, dat is nooit zo lekker bij me geweest zoals toen; wat jij toen allemaal met mij deed.”

„O ja, ik herinner me nog wel hoe het was hoor... Je wilde mij zoenen op de ladder en zo stonden we even te scharrelen en jij fluisterde:

„Arnoud, jij mag me gerust vaker tussen mijn benen voelen hoor!”

„Ja, ja, en dat heb je jarenlang gedaan ook, Arnoud. Jij kwam elke keer bij me voelen. Maar dat deed je ook bij alle meisjes uit het dorp... Ik vond het altijd het lekkerst als Japik, waar ik toen nog mee vrijde, was geweest. Daarna kwam jij mij altijd heerlijk tussen mijn benen kietelen. Japik mocht mij daar pas aanraken toen wij getrouwd waren.”

„Ja, wij hebben veel plezier aan elkaar gehad hè Miep?”

„Dat is zo!” zei Miep dromerig. Zij voelde zijn hand over haar forse dijen strijken.

„Je hebt flinke benen gekregen, Miep!” zei hij. „Zo waren ze toen nog niet.”

„Nee, nee, dat is zo... Vind je zulke dikke benen als ik nu heb ook fijn, Arnoud?”

„O ja meid, daar smul ik van!"

„Waarom ben jij nooit getrouwd? Je had ons allemaal kunnen krijgen... Mij zeer zeker!"

„Ach, weet ik veel... Ik vind het best zo!"

Zijn hand belandde strelend in haar liezen en zij opende de benen wat wijder. „Japik naait mij maar tweemaal in de week!" zei Miep nadenkend.

„O, en hoe vaak wil jij naaien, Miep?"

„Toch wel elke dag een keertje. Dat is toch niet te veel Arnoud? Maar hij wil niet elke dag!"

„Dat is erg jammer voor je Miep!"

Zij voelde hoe hij haar broekskruis opzij schoof en aandachtig haar zwart behaarde kut beschouwde.

„Je had vroeger altijd al een flinke pruim. Maar nu is ze toch nog veel groter geworden, Miep."

„Vind je? Heb ik er zo'n grote van gekregen?"

„Nou, zeker! Er zijn er weinig in het dorp waar de pruim zo groot bij is als bij jou."

Zij voelde hoe hij haar schaamlippen opendrukte en zij kreeg er een heerlijk lustgevoel tussen.

„Hoe weet jij dat dan Arnoud? Wat weet jij van alle vrouwen in het dorp?"

„Ach, een veldwachter moet ook neuken. Ik ga wel eens hier en daar, weet je wel? Jij bent één van de weinigen waar ik nooit bij ben geweest!"

Miep voelde dat zij kletsnat werd. Zijn duim tokkelde verrukkelijk haar gezwollen kietelaar.

„Maar zou je wel eens bij mij willen Arnoud?"

„Nou Miep, daar zeg ik niet gauw nee op!"

Zij dacht even over een antwoord en zei dan: „Goed, je mag bij mij, Arnoud... Doe het maar met me, je mag!" Zij kronkelde met haar forse kont en zij voelde dat haar grote kut steeds heviger begon te tintelen door zijn vingers.

„Je mag bij mij ook, Arnoud. Naai mij ook eens zo heerlijk!"

Zijn vingers betastten de omvang van haar vagina-opening.

„Ah, je bent zo lekker wijd Miep! Ik houd zo van vrouwen waar de kut zo lekker wijd van is... Ellen van de slager heeft ook zo'n lekkere wijde... En Bets van boer Geurt, daar is hij zo wijd bij... En bij jou ook al!"

Miep kreunde. Zij kreeg enorme jeuk van dat loflied op haar wijde kut!

„En wie hebben er maar een kleintje, een heel nauw kutje, Arnoud?"

„Wel, Doren van de notaris heeft een heel klein nauw kutje. Hoewel zij toch even flink en vlezig is gebouwd als jij. En dan Gertie van boer Claus. Daar is het elke keer moeilijk om erin te komen en daarom hoeft dat voor mij niet zo heel vaak. En dan Maya, de dochter van de notaris. Zij is ook erg nauw, net als haar moeder!"

„Maar die is ook pas dertien jaar!"

„Ja, maar vergis je niet dat zij het al vaak en graag doet ook hoor Miep. Ik heb het zelf al tientallen malen bij haar gedaan. En er zijn er genoeg die het heel geregeld bij haar doen. Iedereen doet het trouwens graag met dat lekkere ding. Want zij kan zo heerlijk zichtbaar intens genieten. Haar dingetje is nog kaal en zij heeft tietjes als erwtjes. Maar zij neukt zo verrukkelijk omdat zij goed laat merken hoe lekker zij het vindt. En dat is nog belangrijker dan het naaien zelf!"

„Hou je ook van grote borsten, Arnoud? Of zal ik mijn jurk maar dicht laten?"

„Ben je belazerd meid? Je jurk gaat helemaal uit hoor! Als ik een meid naai, wil ik haar levende lijf naaien en niet een pak kleren."

„Maar langs mijn kruisje heen, met alles aan, zelfs mijn broek, is het ook lekker hoor Arnoud! Zo doe ik het wel eens met een broer van mijn man. Want dan kunnen we ons niet uitkleden. Dan gaan we samen de varkens voeren in de schuur. En hij duwt gewoon even mijn rok omhoog en mijn kruisje opzij en komt zo bij me. Dat vind ik ook wel erg lekker hoor!"

„Kan wel zijn, maar niet mijn idee, Miep!"

„Ja, en ik kan het ook nog anders... Toen mijn zwager het de eerste keer met me deed, wist hij niet of ik het zou goedvinden. Toen deed hij het gewoon door mijn broek heen. Met mijn kruisje om zijn piemel. Hij verwachtte dat ik dan niet zou merken dat hij mij stond te naaien. Maar hij zat er tot mijn bodem toe bij mij in en dat kun je moeilijk over het hoofd zien niet? En ik zat op zijn schoot wedbeens. En zo met mijn broek en al in mijn kut zittend zei hij: „Als je toch

niet de vrouw van mijn broer was, zou ik je zo bij je lekkere grote tieten willen pakken!" Ik legde zijn handen erop en hij bevoelde en kneedde ze. Terwijl ik haast barstte van genot omdat hij me zo heerlijk zat klaar te huppen door die met mijn broek bekleedde piemel die mij helemaal vulde. Dat was een zalige gebeurtenis... Daarna zei ik hem dat hij gerust zonder mijn broek erbij mocht neuken als hij wilde. Gewoon met zijn blote piel in mijn blote kut.. En dat doen we nu vrij vaak samen hoor."

Onder haar verhaal had Miep zich van haar jurk ontdaan. En hij hielp haar met haar geweldige beha, waarin zij een paar volvette kazen liet pronken die adembenemend waren.

„Wanneer heb je me voor het laatst aan mijn blote borsten gezeten, Arnoud?"

„Ja, eens zien... Je was toen veertien jaar geloof ik. Je tietjes waren zo groot als mijn vuisten."

„Ja! kijk dan nu eens, zijn het geen geweldige grote meiden geworden? Japik zegt: ..Je bent net een koe met die enorme uiers..." Maar jij, hou jij meer van grote borsten als hij?"

„O, prachtig vind ik ze. Heerlijk Miep!" Zijn lippen smikkelden smakkend aan haar stevige tepels.

„Ah, wat is het toch lekker als er iemand aan me zuigt... Japik doet dat nu nooit meer en zijn broer ook niet. Eigenlijk ben jij de enige tietzuiger die ik ken. Dat deed je toen al, toen we twaalf jaar waren en ik nog pas een paar tietjes als steenpuistjes had. Vlak nadat je de eerste keer aan mijn kutje was geweest. Oh, wat vond ik het lekker als jij mijn puistjes zoog! En nu nog... Ahhh... Arnoud, het is zo lekker dat ik het in mijn piesertje voel trekken helemaal. Het is net of je van binnen uit aan mijn kietelaar staat te zuigen!"

Zij wurmde zich het broekje uit. Kreunend van het genot dat zij in haar borsten voelde.

„Kijk eens naar mijn kut, Arnoud? Heb ik er nu niet geweldig veel haar op? Toen ik twaalf was vond je het ook altijd zo heerlijk dat ik er al zoveel haar op had. En nu... Kijk eens hoeveel ik nu heb? Bijna mijn hele buik al vol, zie je wel."

Arnoud vrijde zich tegen haar geile lijf aan. Zij transpireerde uit alle poriën van geilheid. En Arnoud wist het... Hij had ervaring in het opsporen van altijd de geilste vrouwen. Hij zag dat aan hen, als zij geil waren. Aan hun smeulende blikken. Daarom amuseerde hij zich altijd met die vrouwen in het dorp die op dat moment het geilst waren. De meer koelen keek hij nooit aan. Al vaak had hij zich voorgenomen ook eens bij Miep op

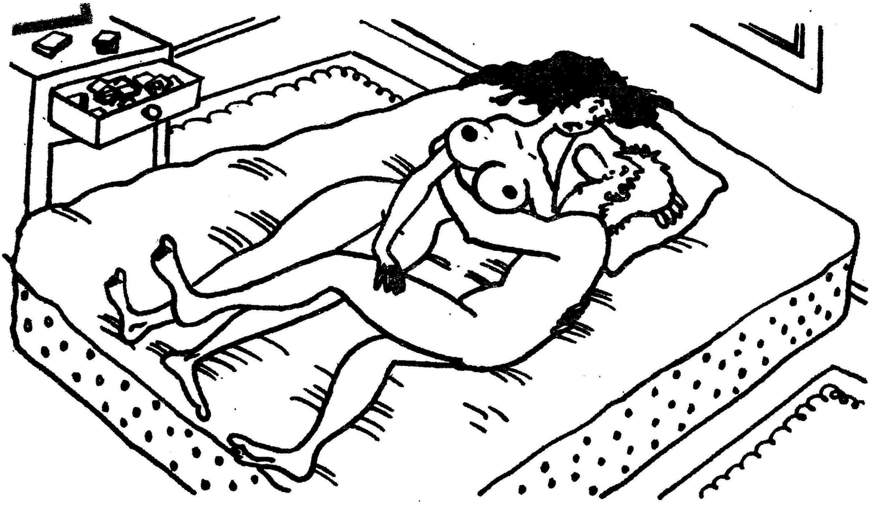

— „Jij bent zeker stratenmaker, dat je telkens moet pauzeren!"

bezoek te gaan. Want zij leek hem nog even geil als toen hij haar voor het eerst bij haar kutje had gepakt, had hij al vaker gezien. En nu lag zij met heel haar heerlijke lijf bloot met hem tussen het rijpe koren te rollebollen. En wat een meid was dat geworden! Blank als marmer was dat enorm gerijpte lijf met de enorme borsten, brede heupen en zware kont. En haar stevige benen en dijen en al dat zwarte haar, bijna een hele buik vol glanzende zwarte krulletjes had zij... Hij ontkleedde zich ook snel. Dat werd de hoogste tijd vond hij. Er steeg haar een wolkje sterk ruikende damp uit de vulva toen zij zich wijd open hield. Om hem de bloedrode binnenkant van haar verrukkende malse pruim te tonen. En hij bestudeerde dat.

„Ik heb een lekkere rode kut hè Arnoud? Van binnen ben ik er helemaal bloedrood in en mijn lellen zijn ook bloedrood, zie je dat?"

Zij trok zich de lange binnenlippen naar buiten zover het kon en hield ze tussen de vingertoppen wijd van elkaar. En dan keek zij naar Arnoud.

„Oei, wat een joekel!" zuchtte zij toen zijn sexkanon bloot was. „Dat had ik ook niet verwacht met jouw magere lichaamsbouw! Ik heb er nog nooit een zo groot en zo dik gezien!"

Dan voelde zij hem dol van begeerte in haar gloeiend tintelende onderbuik binnenschuiven. Opeens bestond zij uit niets anders meer dan wellust!

„Ahhahhahh, Arnoud, verdomde geile neukbeer!"

Haar vagina leek te schroeien door een scheut van ondraaglijke lust en zij hoorde zichzelf met overslaande stem jammerden: „Arnoud, maak mij niet kapot! Het is zo heerlijk in mijn kut! Neuk nu op en neer bij me... Toe dan Arnoud... Ik ben nog nooit echt geneukt! Het was allemaal maar gepruts aan mijn kut, maar nu gaat het echt! Neuk me dan toch, neuk die jeuk uit mijn kut... Toe dan, toe dan!"

Haar brede welgedane kont verwoed schommelend, begon zij zich met gloeiende schaamlippen over de piemel heen en weer te schuiven. Haar zuchtend gesteun was niet van de lucht.

„Oh, ik heb nog nooit geweten wat echt neuken was... Ik heb dit nog nooit in mijn kut gevoeld! Ik vond dat van mijn zwager al lekker omdat ik geen heviger gevoel in mijn pruim kende... Maar dit is alles vele malen heerlijker! Oeh, je pik maalt mijn kietelaar, Arnoud... Maalt haar fijn... O, wat lekker heerlijk, wat opperzalig, Arnoud! Neuk toch! Neuk mijn kut dan, want ik lig te sterven van wellust! Ik hou het niet uit, ik hou het niet uit!"

Arnoud staarde in haar verhitte gezicht. Zij was vuurrood en die blos bedekte ook haar enorm ontwikkelde zuigorganen en verder tot aan haar naveltje bloosde zij van puur geluk.

Arnoud moest aan Maya denken, de dochter van de notaris...

„Zo'n rotjong toch! Veldwachter, ik was in het bos en daar probeerde iemand mij aan te randen!"

„Zo zo, Maya, hoe lang geleden?"

„Zo wat een half uurtje!"

„Dan kan hij nog niet ver weg zijn! Ik ga er meteen heen. Ik zal die onverlaat wel eens leren."

„Wacht veldwachter, ik moet toch mee? Want ik weet hoe hij er uitziet! Zonder mij kun je hem toch nooit vinden?"

„Hoe zo? Er zullen er zich echt niet zo heel veel verdacht ophouden. Je komt hier in het bos nooit iemand tegen!"

„Toch zal ik meegaan om hem aan te wijzen. Samen zie je meer dan alleen niet?"

Ja, dat was ook waar. En na het hele bos met het kind samen te hebben afgezocht: „Zo, de vogel is al gevlogen. Zie je dat Maya?"

„Ja, maar er moet zeker proces-verbaal worden opgemaakt voor als hij weer opduikt?"

„Dat is een goed idee kleintje... Dan heb ik reden om hem dan meteen goed aan te pakken! Niets is rotter dan zo iemand meteen weer te moeten loslaten wegens gebrek aan bewijs. Goed dan..."

Hij trok zijn notitieboekje. „Vertel nu maar eens alles!"

„Nou ja... Hij stond achter deze boom geloof ik. Ga eens achter die boom daar staan, veldwachter! Ja, daar stond hij dus. En hij riep: „Kom eens hier zusje!"

„Kom eens hier zusje!" las Arnoud luid, terwijl hij noteerde. „Goed, en verder Maya?"

Liefde op z'n Deens wordt op dezelfde manier bedreven als in Holland, geen wonder natuurlijk, maar opvallend is daarbij de spontaniteit van de Deense vrouwen. Het meisje in de nachtclub wist op zo'n gewone manier haar show te brengen dat aan niets te merken was dat er publiek in de zaal aanwezig was die al haar verrichtingen met belangstelling bewonderde.

LIEFDE OP Z'N DEENS . . .

SENSATIE EN UITHOUDINGSVERMOGEN

Tot aan het laatste moment bleef het liefdespaar ons boeien en zelfs de flitslampen van onze fotograaf brachten hen niet uit hun koncentratie. Opmerkelijk was ook het uithoudingsvermogen van de mannelijke partner. De show duurde ruim twintig minuten en al die tijd wist hij een orgasme op te houden, ondanks het geweldig vurige liefdesspel dat het vrouwtje met hem wist uit te voeren.

goed? En elke keer als jij op bezoek komt, ben je ook met mij getrouwd, Pleun," zei Miep met omfloerste stem. „Dan moet je me neuken, jongen, Want als je getrouwd bent moet je je vrouw **neuken!"**

Ja, zo was het allemaal gegaan... Het slijmerige lustgevoel in haar kut werd heviger terwijl zij daaraan terugdacht. En hoe vaak had zij het nu met Pleun gedaan? Altijd met haar broek aan. Dan wel opzij geschoven en niet meer met haar kruis mee in de vagina... Zij voelde dan wel die heerlijke jonge blote pik in haar kut staan. En nu lag zij het zonder broek aan te doen. Net als bij Japik in bed. Alleen had zij nu niets meer aan en in bed was zij altijd alleen met haar broek uit, maar verder in ondergoed gekleed. Maar op deze allerzaligste manier... **Met twee helemaal blote** lijven en blote geslachtsdelen in elkaar neukend en vrijend en hun sap aan elkaar gevend... Zo neukend was het allemaal nog zoveel heerlijker als anders...

„Ik moet zo erg klaarkomen, Arnoud. Ik houd die heerlijke tintel overal in mijn kut niet langer uit!"

„Nee, nee, dat mag je nog niet, Miep, dat wil ik nog niet hebben!"

En hij perste zijn snikkel zo diep in haar dat het was of zij zou uitscheuren en bleef er zo in zitten. Duwende tegen haar openend en sluitend baarmoedermondje, dat zachte zoete kusjes aan zijn eikel gaf en hem probeerde te verleiden klaar te komen. Door haar stroom heet tintelend lijfsvocht die het over zijn eikel sproeide... Verleidde hem haar helemaal vol te persen met zijn zaad, waarnaar dat verheerlijkte orgaan zo verlangde... Haar baarmoedermondje kuste zijn eikel teder, dan wat wilder en weer tederder. En het zoog aan de knoop van zijn snikkel, zoet, liefelijk, met zachte volle, zwellende lippen... Haar baarmoedertje had zijn zaad nodig om haar verheerlijkte lijf te laten klaarkomen door het te mengen met het eigen liefdessap. En dat mengsel zou dan al haar organen doorstromen... Vol prikkelend geluk... Prikkelend en schuimend er een gevoel in wekken waaraan zij ten onder zou gaan. Dat gevoel... O, dat gevoel! Nu al veel heerlijker dan zij ooit iets had ervaren... Ja, met hem... Vooral met Pleun was het heerlijk... Maar bij lange na niet zo zalig als nu... Wat er dan ook bij Pleun allemaal bij kon komen... Die tweede keer! Een tochtige koe had zij toen. Die voerde zij mee naar de stier. Die Japik ook zelf had. Even de stier er overheen laten gaan! Had zij blij gedacht, want dat zag zij zo graag! En Pleun kwam juist op de fiets langs.

„Met je hondje aan de wandel Miep?" vroeg hij.

Zij lachte breed „Ik breng Betsy naar de stier. Zij moet even neuken, Pleun. Wil je het ook komen zien?"

„Ja nou, dat vind ik geweldig om te zien. Wacht even op me?"

Zij wachtte tot hij zijn fiets had weggezet en naast haar kwam lopen.

„Jullie hebben een vreselijk geile stier hè Miep? Ik heb wel eens gehoord dat de stier van Japik heel wat koeien aan kan!"

„O ja, ik geloof wel dat onze stier geil genoeg is. Nooit slap en hij springt zolang er een kut in zicht is."

Dan waren zij bij het weiland waar de kolossale zwartbonte kerel liep te grazen. Hij gromde bukkend toen hij de geile koe rook.

„Kijk, Pleun, hij steekt meteen al een rode punt uit en nu ruikt hij haar nog maar net," wees Miep hem aan. Ze keken hoe er eerst wat zaad uit de rode penispunt lekte en hoe de stier daar even met stijf gerekte achterpoten van genoot. Dan opende Miep

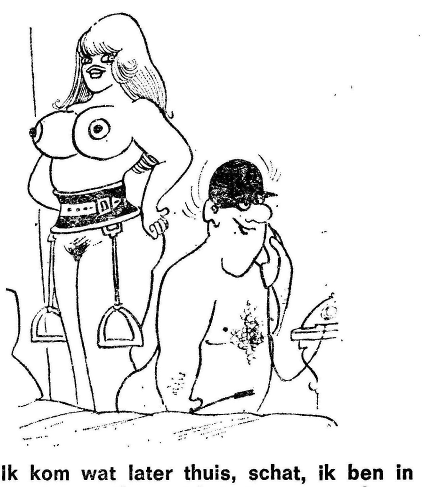

— Ik kom wat later thuis, schat, ik ben in de manége en ik moet het nieuwe paard nog berijden!

van wellust werd. Zij kwam hevig met haar kont stotend klaar. Op het moment dat ze de stier zijn spieren zag samenballen. Er voer een wilde siddering door de koe, terwijl hij zich geheel in haar loosde. De stier stapte van de koe af, die met gekromde rug bleef staan. Ze zagen het kleurloze zaad dat zij teveel ingespoten had gekregen uit haar wijde kut weglopen. Terwijl zij krampend haar schaamlippen enkele malen binnenstebuiten keerde.

„Kom Betsy, jij hebt weer lekker geneukt en ik ook," zei Miep en zij keek naar het zaad van Pleun, dat haar langs de benen sijpelde.

„Ik zal je wel afvegen. Ik heb een rode zakdoek!" bood Pleun aan.

„Nee joh, dat gaat er bij het lopen ook wel uit en dat droogt vanzelf op!" zei Miep.

Dat alles overdacht zij nu en zij wentelde haar hete lijf. Dat overweldigd werd door golven van ongeremde wellust. Zij neukte ook voor het eerst naakt, met een blote vent ook nog! Daar zou dat enorme sensatiegevoel in heel haar lijf dan wel vandaan komen. Dat hij nu haar blote kut en kont kon zien, en haar blote borsten die als overblazen ballonnen stevig overeind stonden te jutteren elke keer als zij haar grote malse kont draaide, dat wond haar nog erger op dan het neuken dat zij lag te doen zelf... En dat zij zijn blote lijf overal met haar blote kon aanraken... „Bloterik op bloterik, een blote pik in mijn blote kut!... Nou ja, dat is meestal zo, behalve de eerste keer dan met Pleun. Maar dit is toch heel anders... Ook je blote tieten tegen een blote vent platdrukken! En bij je blote kont worden gepakt, telkens onverwachts... Want dat heeft hij me nu al honderd keer liggen doen... Mijn blote kont voelen over heel mijn billen en in mijn reet. En hij trekt mijn holletje telkens tussen twee vingers uit..."

Ja, dat gaf Arnoud een sensatie... Dat aan die grote malse kont klauwen... Ah, dat was net als bij Ellen van de slager! Wie nog nooit onder Ellens rok was geweest, had geen idee hoe zij daar was. Dat kon je je niet voorstellen ook! Vroeger op school was Ellen een van de weinigen geweest die nooit haar kutje aan Arnoud had laten voelen. En dan moest hij op een keer een en ander uit de slagerij hebben en zei: „En snij me meteen maar een flink stuk worst af Ellen!"

Zij was lachend achter haar bar vandaan gekomen en haar hand voor zijn gulp ophoudend zei zij: „Goed, geef maar hier, dan wil ik er wel een flink stuk afsnijden!"

„Als die er af moet, moet je maar liever trekken!" was hij er op ingegaan.

„O nou, dat kan ook wel... Daar heb ik toch een apparaatje voor joh, je gelooft het niet! Er zal zelden zo lekker aan getrokken zijn als dat machientje van mij het kan!"

„Nou, gekke trut! Hou nu maar eens op!" had hij gezegd. En Ellen had zijn bestelling ingepakt.

„Harm is naar de veemarkt en komt morgen pas terug. Dus als je je bedenkt! Denk maar eens aan het lekkere trekapparaatje dat ik ervoor heb."

Zij wilde dus duidelijk iets en Arnoud was daar nog nooit voor weggelopen. Zeker nu niet. Want hij was nieuwsgierig genoeg om te willen weten hoe haar dingetje er zou uitzien. Ja, een meidengleuf uiteraard, maar hoe?

Zij kwam achter haar toonbank vandaan en stond vlak naast hem toen zij vroeg: „Wat doe je? Kom je vanavond koffie bij me drinken Arnoud? Of heb je dan dienst?"

„Nee, geen dienst Ellen!"

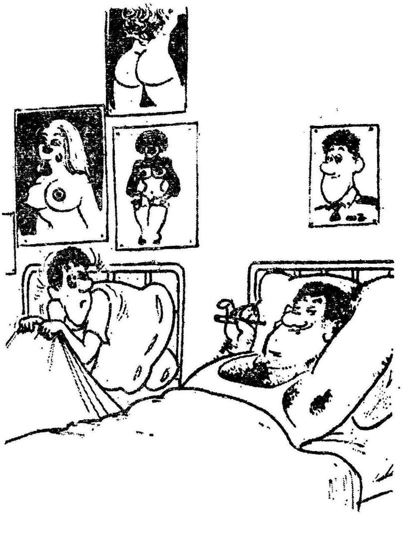

Haar heup raakte de zijne toen zij vervolgde: „Nou dan? Kom dan toch? Of wil je een voorproefje van wat ik beloofde? Ga je gang maar. Pak me dan maar even!"

En bij zoiets stond Arnoud machteloos! Ze stonden half achter de toonbank en van buiten af kon niemand zien wat er achter die bar gebeurde. Arnoud trok haar lange rok omhoog en zag dat ze vrij dunne en erg lange benen had. Haar dijen waren ook lang en slank. En er tussen... Niet te geloven! Tussen die dijen had zij een ruimte van twee handen breed! Je kon bijna tussen haar benen staan als zij de knieën tegen elkaar hield! En heel die ruimte werd opgevuld door een enorme blonde kut! Bijna een volwassen bil was elke schaamlip! En een spleet had zij er tussen van wel twee vingerlengten! Hij keek haar sprakeloos aan en zij knikte lachend.

„Dat had je zeker niet verwacht hè? Ik had vroeger ook altijd al een enorme grote. Had je moeten weten hè? Dan had je mij net als de meeste anderen op school altijd in mijn broekje gezeten. Maar dat hoefde voor mij niet hoor!"

Ja, en toen die avond, toen hij in haar bed tussen haar enorme schaamlippen zat! Ja, veel, veel groter was haar kut nog als die van Miep. Maar dat wilde hij haar nu niet zeggen, omdat zij zo trots was dat zij een zo grote kut had. Naar zij zelf dacht misschien wel de grootste uit het gehele dorp. Zij wist ook niet wat hij wist... Dat Ellen er eentje had die haast dubbel zo groot was en twee handen breed!... En inderdaad, Ellen kon er enorm heerlijk mee naaien. Alleen al door haar gloeiend hete sappen die begonnen te stromen direct al toen hij bij haar indoopte en zij verrukt koerde: „Oh, wat heb jij een lekkere grote, Arnoud! Ik ben een stuk kleiner gewend!" En toen was zij langzaam met haar enorme glibberende kut onder hem gaan liggen neuken. Foei, wat neukte die vrouw lekker! Die wist genot te geven naar de grootte van haar kut! Haar vagina-opening was maar een heel klein deeltje van haar gigantische gleuf. Die werd voor de rest opgevuld met een paar vingerdikke sponsachtige kleine schaamlippen. Die als dikke rose roomklodders haar enorme vulva flink open hielden. Zij stond altijd op een wijde kier. Zij wentelde kantelend telkens haar kont. Om haar enorme gevoelige lellen tegen zijn pik te pletten. Want in die lellen zetelde haar het sexgevoel, verklaarde zij. En Arnoud rolde de sponsachtige lichamen tussen zijn vingers tot zij gek werd van wellust. En zij gilde met hete snerpende stem haar lust uit. Zij schuurde haar harde, vuistgrote borstjes tegen zijn blote borst. Hij voelde er elke keer haar priemende harde tepeltjes uit naar buiten schieten. En zich weer met een rukje terug in haar appelvormig vlees trekken. Hij zocht naarstig tussen haar blote benen naar haar kietelaar. Hij ontdekte toen dat dat staafvormige orgaantje een geheel vormde met de dikke vlezige binnenlippen en daaruit begreep hij dat die een deel van haar kietelaar waren. Dat zij er daarom zo gevoelig aan was.

Al deze dingen borrelden weer in Arnoud op. Terwijl hij de grote kont onder hem vergeleek met de kontgrote kut van Ellen van de slager. Die had overigens van achteren ook een flink ontwikkelde kont, daar niet van. Maar het meest opwindend was toch die enorme blondbehaarde kont aan haar voorkant. Met die enorme sponsachtige kietelaar die de gehele reet ervan vulde. Zij vertelde hem ook dat zij blij was dat haar benen zover uit elkaar stonden. Want anders zou zij elke dag doodmoe zijn van genot. Want zelfs nu, met die grote afstand waarop haar benen stonden, kon zij haar voeten niet op de vloer tegen elkaar zetten, zonder dat er een overweldigende scheut wellust door haar malse vlezige binnenlippen sneed... Die haar deed klaarkomen als zij maar even op haar onderbuik perste. Ja, Arnoud dacht dat Ellen wel een volmaakt gelukkige vrouw moest zijn met een zo heerlijk gevoelig geslachtskenmerk. Maar zijzelf vond dat niet. Zij had de ervaring dat zij haar wellust tot stervens toe zou kunnen opdrijven. Dus zou dat wel zo zijn. Zij had immers een schaamdeel waarmee zij ook de allerhoogste trap der wellust zonder moeite kon bereiken? En dat bereikte zij ook met hem. En na die eerste keer waren er nogal wat volgende keertjes gevolgd. Want het beviel Ellen opperbest door de veldwachter te worden genaaid. Er waren dus drie mensen in het dorp die het geheim van haar

gigantische kut kenden. Zijzelf, de slager en de koddebeier. Arnoud voelde zich gelukkig dat hij in dat rijtje thuishoorde. Want ook hem wist zij onuitsprekelijk genot te brengen. Door de vele omvattingen tussen haar tedere slijmende binnenlippen... Zo fascinerend was zij tussen haar slanke benen. En wel, dat hij, als er niemand in de winkel was, zo maar binnenstapte en fluisterde:

„Laat me je kut nog eens voelen, Ellen?"

Zij was steeds bereid. En als hij dan met een vinger tussen haar sponsachtige kietelhelften wreef, vroeg zij:

„Wanneer doen wij het weer? Vanavond in het bos? Oeh, toe Arnoud, ze niet langs elkaar wrijven joh! Want dan klim ik straks weer in een boom van de jeuk er tussen!"

Haar fascinerende enorme vulva... Haar kietelhaarhelften van twee vingers lang en een vinger dik elk... O, wat een meid die Ellen! Zij was onder alle dorpsvrouwen die hem vaak aan hun kut lieten zitten wel de heerlijkste! Hoewel hij ze moeilijk in klassen wist in te delen. Hij was gewoon stapelgek op elk vrouwelijk geslachtsdeel. Of dat nu onder of boven haar gordel zat! De pronkorganen, die geweldige heerlijke bobbelende geslachtsorganen die hen de borst sierden, of hun verborgen geslachtsorganen tussen de benen... Dat was allemaal even heerlijk!

Miep lag zieltogend onder hem en perste haar kletsnat zwetende borsten tegen hem aan.

„Kom nu klaar, joh, kom nu toch klaar! Ik ben al klaargekomen, maar het lekkerste van alles is bij mij de naneuk! Als het zaad in mijn baarmoeder klotst. Spuit nu mijn baarmoeder vol, want ik verlang zo enorm naar mijn heerlijke naneuk!"

Ja, dat vond haar echtgenoot, boer Japik, altijd zo vies van haar... Haar naneuk! Dan lag zij nog lang de dijen wrijvend tegen elkaar te persen en hoorde je het in haar weke vagina kolkend klotsen. Zij kreunde dan verrukt en schudde haar kont tot het bed ervan kraakte. Of zij roerde met een vinger in haar vulva. Want haar eigen slijmerige lustvocht moest zich mengen met het zaad. En dat mengsel bezorgde haar dan elke keer bijna een beroerte van sidderende wellust. Dat klotsende soppende geluid dat het maakte... In haar tjokvolle vagina en baarmoeder... Waar het niet uit kon doordat haar de schaamlippen altijd zo stijf tegen elkaar kleefden... Dat gevoel, of zij een hele buik vol zaad had... Zij zwol rond haar naveltje op. Altijd als zij goed vol was gespoten. En dan het volle, barstens spannende buikje dat zij dan kreeg... En dan dat spannende gevoel dat ontstond omdat de gemengde sappen haar organen verstopten met wellustgevoel... Ah, het was om in te blijven zo lekker! En dat vond Japik vies om aan te zien en aan te horen... Een geil beest was zij dan, vond hij. Als zij kronkelend, kreunend uit alle macht, het toppunt van haar wellust naast hem lag uit te genieten.

Zou Arnoud haar nu ook een vies geil beest vinden? Nee, want die was zelf ook een geile vent. Dat merkte zij wel aan de verrukkelijke manier waarop hij haar lag te neuken. Een heerlijke geile manier van schrapen met zijn dikke eikelknop in haar vagina en het pletten van zijn ballen tegen haar geweldige harige schaamlippen... Dat bewees haar wel dat hij een heerlijk vreselijk geile kerel was. En dat mollen aan haar borsten... Ze tegen elkaar en van elkaar af breken en ze omhoog en omlaag ballend... Ze over haar borst uitrollend met volle handen... Zoals de bakker een deegbal molde, zo deed hij het met die grote

— Toe nou, dokter, ziet u niet wat ik mankeer?

rijpe tieten van haar! En dat alles deed haar dan verzuchten:

„O, mijn hemeltje... Ik ben nog nooit zo geil op mijn naneuk geweest als deze keer! Ik zou nu wel een uur kunnen naneuken!"

En zij hoopte dat zij een naneuk van een uur zou krijgen! En de laatste keer met Pleun had zij van hem ook de eerste keer de naneuk genoten. Japik zat toen de krant te lezen en zij had Pleun gevraagd:

„Hallo, wil jij met mij de varkens voeren? Want je broer heeft er niet veel zin in zie ik wel!"

Pleun had een handgebaar met de duim tussen zijn vingers gemaakt en Miep had blozend geknikt. Natuurlijk mocht hij haar neuken... Dat hoefde hij toch niet meer te vragen? Dat deed hij al een jaar lang bij elk bezoek. En Pleun had gezegd: „Goed Miep, kom mee dan!"

Miep had eerst de varkens gevoerd. Met zijn handen onder haar trui om te voelen hoe haar blote borsten trilden als zij emmers sjouwde. En daarna waren ze de hooizolder opgegaan.

„Doe het ook eens liggend bij me Pleun?" vroeg zij hoopvol. Want zij wilde zo graag de naneuk van haar zwagertje. En als ze het staande deden zoals zij het steeds hadden gedaan, kreeg zij geen naneuk. Omdat dan alles de gleuf van haar kut uitstroomde.

Pleun was naast haar komen liggen en had haar broekje opzij geschoven.

„Geef mij er eens een zoentje op, Pleun?" vroeg zij vurig.

„Wat heb je daar nu aan, gekke donder?"

„O, nu ja, het hoeft niet hoor!"

Zij zag duidelijk dat hij daar een beetje vies van was. Om haar een zoen op haar al drijfnatte meut te geven. Hij zou nog zoveel moeten leren! Alhoewel, Japik had ook nog nooit haar kut gezoend! Alleen Arnoud vroeger. Die had toen ook aan haar kleine tietjes gezogen. Dat hadden de broers ook nog nooit bij haar gedaan! Zij voelde hem in haar hete jeukende gleuf schuiven.

„Heh, wat lekker joh!" zei zij verrukt. En meteen begon haar heerlijke tinteling in de kietelaar al! Zij vouwde verrukt haar zware benen om hem heen. En zij stak hem gul bij elke slag haar jeukende geslachtsdeel toe.

„Jij kunt zo verdomd lekker neuken Miep! Geen van de meiden in het dorp doet het toch zo lekker als jij! Nu ook weer, met je benen zo lekker om me heen joh! Het lijkt zo wel of ik helemaal in je lekkere kut zit!"

„Ja hè, lekker hè?" vroeg zij met verglaasde ogen. Want zij genoot er enorm van. Zij kwam weldra klaar met een kut die zij als een zon in haar onderbuik voelde gloeien. En zo spannend jeukte haar dat zalige ding! En gespannen lag zij te wachten op haar naneuk... En dat deed Pleun nu te snel... Maar Arnoud deed dat wel te langzaam! Misschien zou haar naneuk wel overgaan als het zo lang na haar orgasme kwam en zou zij helemaal geen naneuk meer kunnen voelen! Maar met Pleun wel! Hij zat met grote ogen naar haar kronkelende lijf te kijken. En hij tokte haar kietelaar, die zij dik gezwollen haar schaamlippen uit elkaar voelde persen. Zij was wel een half uur aan het naneuken gebleven. En met ontzag had Pleun gezegd: „Wat ben jij toch een lekkere meid, Miep! Om naar je te kijken als je zo lekker vies ligt klaar te komen, dat is een genot apart!"

„Ik zal elke keer zo voor je naneuken als je het liggende bij me doet Pleun!"

„Het is machtig!" zei hij. „Ik hoorde je kut soppen of je ermee lag te zoenen!"

En bij die gedachte... Hoe fijn haar zwagertje haar naneuk had gevonden, voelde zij een glorieuze tintel tussen haar om Arnoud heen geklemde benen en zij hijgde: „Ik kom alweer klaar... Ik ben tweemaal, tweemaal Arnoud!"

En Arnoud hoorde weer Bets, de vrouw van zijn buurman, boer Geurt:

„Wat zit je eenzaam in de zon Arnoud?" vroeg zij, over de halve achterdeur van haar boerderij leunend. Haar borsten hingen naar buiten. Dat waren grote, dat waren kolossale borsten! Groter nog dan haar hoofd waren die wel. En Arnoud had zich al zo vaak afgevraagd of zulke kolossale ballen als de buurvrouw had nu van echt vlees zouden zijn... Bets was evenwel zijn type niet. Een rijpe, overrijpe vrouw. En in leeftijd in staat zijn moeder te zijn... Maar toch wel een heel lieve vrouw. Die hem als kind al met haar natte mond op zijn lippen zoende als hij huilde. En dan gaf zij

hem snoep. Toen was zij ook al zo dik geweest. Een dikke ronde ton was zij altijd al.

„Ja, ik heb niets te doen, dus daar zit ik zo maar wat!"

„Zo zo, en je wilt een oude vrouw zeker niet even een pleziertje doen Arnoud?"

Die woorden wekten hevige beroering in hem. Want opeens besefte hij best te willen dat het pleziertje dat zij gedaan wilde hebben onder haar rokken moest worden uitgevoerd!

„Ik wil jou elk pleziertje doen wat je maar wenst, hoor Bets!"

Zij lachte dubbelzinnig. „Dat zou ik niet te hard zeggen jongen. Je weet nog niet eens wat ik wil!"

„O, maar dat zit wel goed hoor Bets!" En tot zijn teleurstelling hoorde hij: „Er moet een zak aardappelen van de schuur naar de kelder worden gebracht. Ik ben maar een zwakke vrouw en Geurt heeft het er te druk voor. Ik vraag het hem al een week lang."

„O, is dat alles? Dat doe ik wel even voor je hoor, Bets!"

Zij ging schommelend met haar dikke kont voor hem uit. Zo was altijd haar gewone gang. Zij wees hem in de schuur een zak aan. Deze wil ik hebben, Arnoud, dat zijn heel goeie. Ik help wel met de kelderdeur!" Zij hield de deur voor hem open en daalde achter hem aan de trap af. Ze opende daar de zak en hield een paar aardappelen voor hem.

„Mooie grote hè?" zei zij. „Het lijken wel vrouwenborsten, zo mooi rond!"

„Nou, dan zou jij wel een enorm stel aardappelen aan je lijf hebben, Bets!"

„Wat, de mijne? Die zijn nog altijd hard hoor, jongen. Helemaal niet verslapt als je dat soms dacht!"

„Daar geloof ik niets van Bets. Zo groot en nog hard ook?" daagde hij haar uit en vervolgde: „Als jij je beha afdoet zakken ze zeker als puddingen in elkaar?"

„Beha? Van mijn maat? Die bestaan niet eens jongen. Wat je hier ziet is echt hoor!" Zij stak prallend haar enorme voetballen naar voren.

„Je kletst Bets. Laat mij ze dan eens voelen als je durft?"

„Wie houdt je tegen jongen?" glimlachte Bets. En zij protesteerde niet toen hij inplaats van over haar jurk heen te voelen het kleed ontknoopte en zijn handen er onder liet glijden.

Arnoud ademde verhit! Heel die enorme bollen, twee armen vol, waren van warm ademend veerkrachtig vlees! Bets boog wat voorover om hem beter de gelegenheid te geven ze goed te betasten. Haar dikke ronde tepels schoven naar voren uit haar fluweelachtig vel waarmee haar kolossen waren overtrokken.

„Zie je nu wel dat ze echt zijn?" lachte Bets triomfantelijk.

Arnoud knikte. „Je hebt gelijk Bets, je hebt een lekker stel bij je. Je bent een lekkere meid!"

„O ja? Dat ziet Geurt niet meer van me af. Die is aan me gewend geraakt. Hij kijkt mijn lijf met zijn kont niet meer aan."

„Die kont van jou lijkt mij ook niet mis Bets!"

Zij trok haar rok strak over haar enorme brede billen en zei: „Wat te groot! Of vind je van niet?"

„Nee, juist niet, juist niet joh!"

Bets had hem als kind al leren kennen en wist best hoe zij die knaap kon vangen.

„Dat valt tegen jongen. Mijn blote kont is een onafzienbare vleeswoestijn!"

„Dat geloof ik nooit, Bets. Als ik jouw kont bloot zag zou ik daar echt anders over denken!"

Bets grinnikte. Precies zoals zij hem wilde hebben.

„Zal ik dat dan eens bewijzen? Jou mijn abnormaal grote blote kont laten zien?"

„Ja, ja Bets... Oh, lekkere meid, toe dan toch!"

„Nee, dat doe ik toch maar liever niet." Zij klopte zich kletsend met een hand op haar enorme billen. „Ja, ik ben me daar gek... Mijn blote kont laten zien, toe nou!" Hij zou zelf de manier wel weten dacht zij. En dat wist hij. Zij voelde zijn armen om haar schouders en hij trok haar stijf tegen zich aan. „Bets, lekkere meid, laat me, ja?" Zijn mond zoog zich aan haar lippen en haar hart klopte verheugd. Alles ging zoals zij wilde... Ook het van achteren omhoog schuiven van haar rok. Tot de zoom in haar lendenen zat. En die twee handen die smullend in haar broek gleden en haar blote kont betastten. „Oei, Bets, wat een lekkere grote kont! Jij bent zo machtig, meid!"

Zij schoof haar dijen langzaam uit-

organen wist mede te delen. Hij moest er aldoor bij denken aan Doren van de notaris. Zij was als kind op school altijd al een flink gebuwde meid geweest. En nu had zij dezelfde volle lijfsbouw als Bets. Nou ja, wat minder kolossaal aan borsten en kont, maar toch wel wat je een reuzinnentype noemt! En zij lag in haar strandstoel voor de serre. Die was in de notaristuin achter het huis. Toen Arnoud langskwam, gingen even haar benen van elkaar. Haar gifgroene broek was even te zien. En krullende rode haren die er langs de beengaten uit naar buiten hingen.

„Hallo Doren, kun je het nogal hebben zo?" Zij sloeg de ogen op.

„O, dag Arnoud... Er is bij mij niet ingebroken, gestroopt of gesmokkeld, dus ik heb je speurzin niet nodig vandaag!" lachte zij.

„Dat doet me in elk geval een lol, want die heb ik niet bij me!" was het antwoord.

Poeh, wat heb jij nu wel bij je, koddebeier?"

„Dat weet je toch nog wel Doren?"

Arnoud had een uiige bui en dan ging dat altijd zo: „Weet je dan niet meer hoe vaak je daarmee in je handen hebt gestaan, vroeger op school?"

Zij bloosde. „Viespeuk! Als mijn man hoorde dat je zulke dingen tegen mij zegt, ging hij het de burgemeester vertellen en dan krijg jij de zak!"

„En toch hield jij er wel van hè Doren? Weet je nog hoe we achter de kerk stonden en elkaar wederzijds lieten klaarkomen toen we een jaar of veertien waren?"

Doren grinnikte. Zij kwam altijd in die stemming als die vrijer zo tegen haar begon.

„Dat weet ik nog best... Ik voel het haast nog... En ook hoe ik gloeide van jaloezie omdat je dat met bijna alle meiden uit het dorp ook deed."

„Ach ja, zo gaat het hè, Doren?" Hij haalde de schouders op. „En ik zie wel dat je er nog net zulk lekker rood haar op hebt zitten als toen!"

Zij kneep snel de benen weer tegen elkaar die zij had geopend toen zij hem zag aankomen.

„Rotvent! Jij bent ook zo subtiel als een bulldozer hè?"

„Ach, het staat toch lekker bij je groene broek meid!" zei hij lachend. Hij ging naast haar ligstoel op het gazon zitten en legde een hand op haar welgedane maar toch goed gevormde schouder. „Je bent toch nog altijd mijn vriendinnetje, Doren! We hebben nooit ruzie gehad, niet?"

„Nee, dat is ook zo..." Doren vond

— Ze noemen ons niet voor niets „de bereden politie"!

het wel fijn, die vertrouwde hand van haar vroegere vriendje op haar schouder. Misschien zou die hand wel onder haar oksel schuiven en in de armopening van haar mouwloze bloesje verdwijnen. Zij hoopte daarop. En dat was ook best te doen zonder dat voorbijgangers het konden zien. Terwijl hem de eikel intens tintelend opzwol in de vagina van de geil kronkelende Bets, overdacht hij weer, hoe zijn hand de geweldig grote borsten van Doren in haar bloesje vond.

„Je hebt een paar forse knuppels gekregen in vergelijking met vroeger, Doren. Toen was je altijd wat achter bij de anderen..."

„O, maar dat heb ik ruim ingehaald hoor!"

„En heb je nog zo'n klein fotsje, Doren? Jij had op school zowat het kleinste kutje van alle meiden..." En Maya, haar dochtertje, had immers ook maar een lekker klein kutje, overdacht hij meteen.

„Als je dat graag wilt weten, moet je binnenkomen, in mijn slaapkamer."

Hij had haar echtelijke kamer nog nooit gezien. Monumentaal gebeeldhouwd waren er de oersolide meubelen en hij ging op het enorme bed zitten.

„Met hoeveel slaap je hier Doren, met zijn zessen?"

„Haha, dat zou haast wel kunnen niet? Toch doen we het maar samen hoor, anders werd het veel te druk als er hier altijd drie stelletjes lagen te neuken!"

Zij stond vlak voor hem. Zonder verdere plichtplegingen hief hij haar rok omhoog en trok haar gifgroene broekje naar beneden. Waarna zij hem tussen twee vingers haar rood behaarde meisjesgleuf openhield.

„Kijk dan, hier heb je mijn kut!" lachte Doren.

„Laten we een lekker keertje neuken Doren?"

„Nou, daar heb ik best zin in. Pierre is al in geen drie dagen bij mij geweest!"

Weldra lagen ze bloot op het monumentale bed en Arnoud besteeg haar stevig gebouwde leden.

„Je hebt nog geen buikje al ben je dik Doren!" zei Arnoud bewonderend.

„Nee, ik was altijd al flink en dan verslap je niet zo gauw. Als je later dik wordt, dat is heel anders!"

Zij deed de benen wat wijder uiteen en krabde zich rossend tussen het glinsterende rode kuthaar. „Ik heb lekker jeuk joh! Kom dan, kom maar gauw bij me... Auwhoe... Niet zo hard poh, ik ben nog niet nat genoeg. Even wachten hoor!"

Zij wreef zich enkele malen de kietelaar en hij voelde hoe haar sap rond zijn eikel stroomde.

„Ja hoor Arnoud... Auwauw... Niet zo hard ineens joh! Kalm aan doen hoor... Ja, Arnoud... Ohhh, zo... Eh, wat lekker is dat! Jij rekt me wel enorm uit, zeg. Laat me eens voelen hoe wijd mijn kut nu open staat? Foei, wat een gat heb ik nu... O, lekkere geile veldwachter met je dikke lul... Oh, het is wel verdomd lekker om er zo'n dikke in te voelen! Ik heb er nog nooit zo'n lekker gevoel in gehad... Oeh, Arnoud, je maakt me helemaal gek! Zo lekker is het nu in mijn kut... Zij trok de stevig gebouwde benen op en hing die over zijn schouders. „Zo voel ik je ballen tegen mijn kont en dat vind ik altijd het lekkerste neuken dat er bestaat!" kreunde zij met overslaande stem.

En o, dat zagende nauwe knijpende trutje van dat mens! Hij verging er zowat aan... Terwijl hij zich dat herinnerde vlijmden felle scheuten van wellust door zijn pik, die hij langzaam duwend in de wijde druipnatte blonde kut van Bets op en neer doopte... Bets drentelde van haar ene voet naar de andere en kreunde de ondeugd van haar enorme genot uit. O, wat een geluk en zaligheid in haar verwaarloosde grote kut! Zij had zolang niet geneukt, wat was het nodig, wat was het vandaag toch nodig! Zij schuurde verhit parend haar dikke blote onderbuik tegen hem aan en zij voelde zich de intens genietende kut hamerend kloppen. Haar lange bengelende binnenlippen leken in brand te staan en ze slingerden wild onder haar spleet heen en weer door haar wilde kontbewegingen. Naar het scheen overal vlammen om haar schaamlippen heen zaaiend.

„Blijf je er nog een poosje tussen zitten als je klaar bent? Dan kan ik de heerlijkheid van een echte pik in mijn kut nog een poosje genieten!"

Zij stak de handen onder haar enorme borsten en stuwde haar tepels tussen zijn ribben. Zij drukte ze daar

samen doen?"

Zij bleef in dezelfde houding staan en zij schoof haar slipje naar beneden.

„Zo, nu heb je het bloot. Doen we het lekkertjes samen?" Zij richtte zich even op om met een voet uit haar slipje te stappen en ging weer voorover staan. Het was de vanzelfsprekende manier waarop zij het allemaal deed... dat hij opeens een geweldige lust voelde dat heerlijke kleine kutje een flinke veeg te geven! Hij masseerde even haar roodbonte neukertje en zij kreunde verrukt. Dan ontving zij hem onverwachts en zij spande alle spiertjes om het kleine kutje tussen haar benen zo zacht en week mogelijk te **maken.**

„Ik kan er niet bij je in meid, je hebt een veel te klein kutje!" gromde Arnoud.

„Nee, nee, Arnoud, duw maar wat harder. Het doet echt geen zeer! Bijna niemand kan er bij mij gemakkelijk in. En die van jou is wel erg dik. Maar met even flink hard duwen floppen ze er allemaal toch bij mij in. Hou me boven mijn heupen vast, Arnoud. En dan even flink duwen. Let maar op, dat gaat best! Toe maar, het doet geen zeer. Ik vind het juist lekker als iemand zo moeilijk bij mij naar binnen kan komen." Zij perste uit alle macht met haar kleine harde kontje terug en opeens schoot zijn eikel haar nauwe vulvaring door en hij zakte geheel in haar veel wijdere, gloeiend gesmeerde vagina weg. Ah, wat was zij lekker zacht voorbij haar nauwe vulva. Onvoorstelbaar lekker dampte zij daar haar heerlijkheid in zijn pik.

„Ja, mijn vagina is wijd genoeg, Arnoud. Maar mijn vulva is alleen te nauw, ik weet het wel. Oeh, wat is het lekker joh! Ik heb nog nooit een hele vagina vol met pik gehad... En met die van jou zit ik helemaal vol! Och, wat heerlijk is dat! Ik voel me helemaal vol, helemaal vol... Mijn hele vagina vol en die heb ik nog nooit vol gehad joh!"

Arnoud moest dat allemaal weer even verwerken, terwijl hij de notarisvrouw lag te neuken. Alle donders, wat was dat een belevenis geweest! Toen die onstuimige bloedgeile Gertie haar heetste sappen over zijn pik liet stromen... Hij dacht dat zij zijn worst in gloeiend vet stond gaar te bakken in haar pruttelende roodbonte neukpotje. Hij voelde het hete gespleten vleesdingetje van Gertie knijpen en bijten... Allemachtig! En de hete stroom van haar klonterende geil klitte de geweldige dikke bos schaamhaar in een kluwen... Dik en klonterig, als gele stroop, was het hete lustvocht van dat onbetamelijk geile meisje. Zij stootte bonkend haar kleine kontje in onbeheerste neukbewegingen tot hem omhoog. „Ahhh, lekker neuken, lekker neuken, lekker neuken kraaide zij aldoor. En dan keerde zij hem haar gloeiend blozende gezichtje toe en fluisterde: „Neuk mij maar lekker... Lekker het kleine rode trutje van Gertie neuken. Zoals Claus het altijd zo graag doet. Maar nu veel lekkerder hoor, veel lekkerder!" En haar dunne tongetje likte kringetjes om haar bloedrode mondje. „O, mijn kutje neukt zo lekker voor me, Arnoud! Ik heb nog nooit een vagina vol lul gehad en nu wel!"

Hij had naar haar grote ronde tieten gekeken, die slingerend onder haar hingen terwijl zij diep gebukt stond te naaien. Die zou hij straks bij haar moeten zuigen. Die moest zij hem geven na het klaarkomen van haar roodblonde kutje. De buurmansvrouw kromde kreunend haar rug toen zij hijgde: „Je blijft nog lekker in mijn kut al ben je klaar hoor! Je moet er nog heel lang in blijven!"

En Arnoud greep haar kolossale borsten stuk voor stuk en knoeide met haar geweldig gezwollen heerlijkheden. Net als hij met die twee kolossen van de kleine Gertie had gedaan. Direct na haar klaarkomen. Zij was opnieuw klaargekomen door het zuigen van haar zachte kietelende tepels. Doren van de notaris lag kronkelend onder hem te janken van genot. Zij kromde en strekte beurtelings de rug en scheen een levende mummelende zuignap tussen haar grage benen te voelen. Een zuignap die druipend en gloeiend aan het roer van Arnoud tetterde en solde dat de heerlijke lieve hemelslust hem deed vergaan.

Al zijn vriendinnen, hij had er nog meer in het dorp, passeerden zo zijn gedachten, terwijl de heet rijdende Miep met haar grote neukende raskut hem opvoerde naar een bijna bovenaardse weelde. Orgasme na orgasme doorvloeide haar stevige lijf. En haar geweldig schuddende kont brandde

haar van de enorme wellust zoals de enorme wijde kut aan de voorkant tussen haar benen. En haar harde borsten. En zij kwam klaar en klaar en klaar en vroeg zich verbijsterd af tot welke potentie zij toch wel was gekomen! Dat zalige gejeuk tussen haar glibberige schaamlippen hield nu helemaal niet meer op. En het loste in heerlijke tintelingen in haar machtige lijf op, om meteen weer terug te keren en haar kietelaar wederom in een jeukgevoel dat haar zo verrukte te ontsteken.

Het was alles zo ongekend overweldigend! En Arnoud had diezelfde ervaring. Met alle vrouwen en meisjes uit het dorp neukte hij wel nu en dan... Ze boden zichzelf aan omdat iedereen wist hoe lekker de veldwachter kon neuken. En onder hen vond je alle wellustklassen. Tot de hoogste en nog verder dan dat . Maar zoals het geneuk bij die heerlijke Miep hem bekwam... Hij had geen enkele ervaring ooit opgedaan zo hevig... Terwijl zijn van genot zwellende bloedrode eikelknop zich innig tegen het zachte rose mondje van haar tintelende baarmoeder vrijde... En dat mondje hem met innig verliefde baarmoederkusjes overdekte... waardoor hem het hele lijf verging van dolle wellust, zei Arnoud: „Verdomd, ik zal je het verdomd lastig gaan maken, Miep!"

„Waarom? Wat heb ik dan gedaan, Arnoud?"

„Om dat heerlijke meidenlijf van je. Ik zal je niet zelden willen naaien tot de vonken er af spatten. Ehhh, meid, in geen van die kutten in het dorp, waar toch wel de allerlekkerste bij zijn, heb ik het ooit zo zalig gedaan als in die van jou! Ik zal je lastig blijven vallen. Want onder jouw rokken vond ik een paradijs zonder weerga."

„Je kunt er mij niet te vaak mee lastig vallen. Want is het geen schande dat zowel Japik als zijn broer elk maar een rottig keertje in de week met mij neuken? Jij hebt me vandaag al meer gegeven dan die twee samen in één maand... Kom maar gerust wanneer je wilt hoor."

En zo kwam het nu eigenlijk... dat Miep elke dag met de pik van Arnoud in haar broek liep...

♡ ♡ ♡ ♡

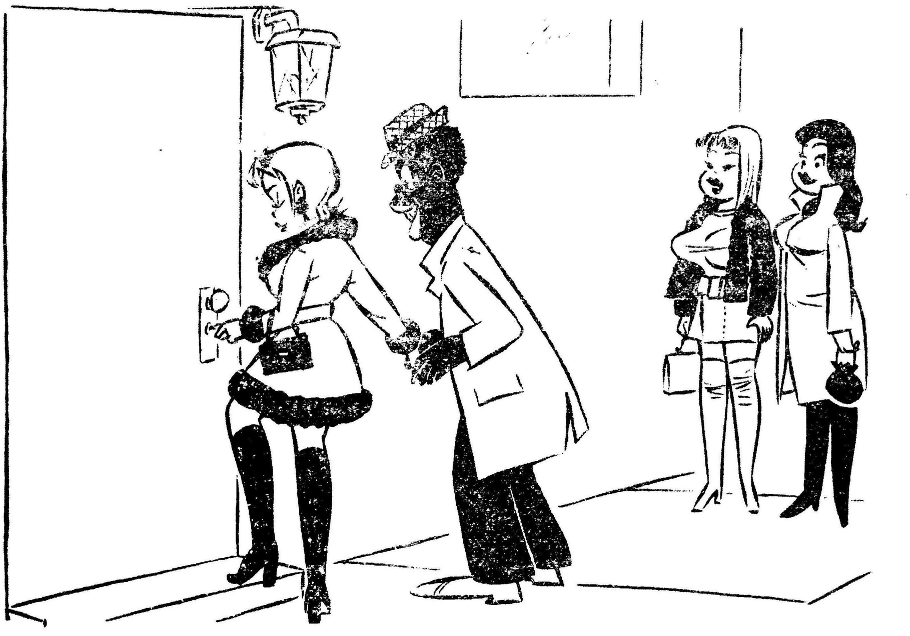

— Kijk eens, Marleen begint nu ook al „zwart" te werken!

HUMOR

❊ Twee bouwvakkers waren op een vrijdagavond na een week van hard werken op weg naar huis.

„Ik verheug me erg op mijn vrije weekeinde," merkte de één op. „Ik speel dan altijd wat met mijn kinderen."

Zegt de ander: „Ik speel in het weekeinde ook altijd, maar dan het liefst met het doosje waarin mijn kinderen destijds afgeleverd werden."

❊ De oude meneer Jansen komt te overlijden. Omdat hij altijd in zonden heeft geleefd, belandt hij in de hel. De eerste de beste die hij daar tot zijn grote verrassing tegenkomt, is een goede vriend van hem met wie hij samen heel wat gezopen en gehoerd en gesnoerd heeft. Deze bofkont is in gezelschap van een verrukkelijke, volpentueuze blondine.

„Verrekte gezellig dat jij hier ook bent, Otto," zegt meneer Jansen. „Ik geloof dat het hier zo slecht nog niet is. Maar hoe kom jij in vredesnaam aan zo'n lekker stuk? Is dat misschien de beloning voor al de rottigheid die jij in je leven hebt uitgehaald?"

„Integendeel juist. Het is niet mijn beloning. Het is hâàr straf," is het verklarende antwoord.

❊ „Hier in het oosten heeft iedere man minstens vier vrouwen," vertelde een mohammedaan aan een toerist.

„Maar zijn er dan echt geen mannen die bijvoorbeeld maar één vrouw hebben?" wilde de vakantieganger weleens weten.

„Ja, mijn broer toevallig. Die heeft er inderdaad maar één. Maar dat komt gewoon omdat hij nog vrijgezel is."

❊ „De oorzaak dat uw man zo buitensporig veel drinkt," legde de sexuoloog mevrouw Koeltjes uit, „is dat u hem totaal geen liefde schenkt. U moet hem op dat gebied beslist eens een beetje meer verwennen. U bent toch wel in staat om het wat spannend en romantisch voor hem te maken? Ik ben er heilig van overtuigd dat hij dan de fles voortaan wel zal laten staan."

Dat was bij mevrouw Koeltjes niet aan dovemansoren gezegd. Nog diezelfde dag schafte ze zich een pikant, doorzichtig negligeetje aan en in plaats van met scheldkanonnades werd haar echtgenoot die avond ontvangen met zachte, zwoele muziek en de verleidelijke geur van dure parfum. Ze vlijde zich met haar halfnaakte borsten hartstochtelijk tegen hem aan, kuste hem vol op de mond en fluisterde met hese stem:

„Zullen we hier op de bank samen een lekker nummertje maken, lieveling?"

Manlief keek haar voor een kort moment met lodderige ogen aan. „Mij best," lispelde hij toen met dubbele tong en een afschuwelijke jeneveradem. „Het maakt allemaal geen ene reet uit. Als ik straks thuiskom, dan krijg ik toch weer op mijn sodemieter van mijn wijf...."

❊ Een boerin moest in een ziekenhuis opgenomen worden wegens een kleine operatie. Tijdens de narcose steunde ze steeds maar:

„O, Arie... Lieve schat van me..."

Na een paar dagen mocht ze gelukkig alweer naar huis. Toen de dokter afscheid van haar nam, zei hij:

„Voorlopig nog een poosje rustig aandoen, mevrouwtje, enne.... doe Arie de groeten van me."

„Wat?" vroeg ze verbaasd. „Kent u onze knecht dan?"

❊ Eva streelde liefkozend met haar hand over Adams borst. Maar opeens constateerde zij dat er een rib ontbrak.

„Vuile viezerik!" riep ze woedend uit. „Je hebt een andere vrouw!"

❊ De vader van Margreet had een ernstig onderhoud met Johannes.

„Wat haal je je eigenlijk in je hoofd, jongeman?" vroeg hij sarcastisch. „Dacht je nu werkelijk dat je in staat was mijn dochter te onderhouden? Ik wed dat je niet eens haar ondergoed zou kunnen bekostigen."

Johannes kon een glimlach nauwelijks onderdrukken.

„Nou, volgens mij moet u dan de laatste tijd financieel ook erg krap gezeten hebben," merkte hij ad rem op.

❊ „Hoe is het nu met de zieke?"

„Voorlopig moet ze nog het bed houden. Af en toe ligt ze te steunen."

„Nou ja, als ze weer aan zulke dingen denkt, dan moet ze toch wel weer aan de beterende hand zijn."

Jean en Jo zijn twee goede vriendinnen die het best met elkaar kunnen vinden en daarbij weinig hulp van anderen nodig hebben. Samen bewonen ze een flatje in het hartje van Amsterdam en ze zijn zo gelukkig met hun vriendschap dat ze het wel een leuk idee vonden ons blad een paar foto's toe te zenden over hun omgang. Beide meisjes zijn een paar jaar getrouwd geweest, maar zagen die verbintenis niet zo zitten. Allebei zochten ze wat anders, tot ze elkaar op een gegeven moment toevallig tegen het lijf liepen en dat werd een ommekeer in hun leven.

Na het een kwam het ander en van het eerste ogenblik af aan werd het liefde op het eerste gezicht. Na een lange reeks van heimelijke ontmoetingen besloten de meisjes voortaan samen te gaan wonen en van die beslissing hebben ze nog geen moment spijt gehad. Ze brengen allebei een deel van de huishouding in, doen al het werk gezamenlijk en delen de kosten. Af en toe gaan ze wel eens apart uit, maar toch zijn ze blij als ze 's nachts weer gewoon bij elkaar zijn om elkaars leven te verwarmen en in een innige omhelzing in slaap te vallen.

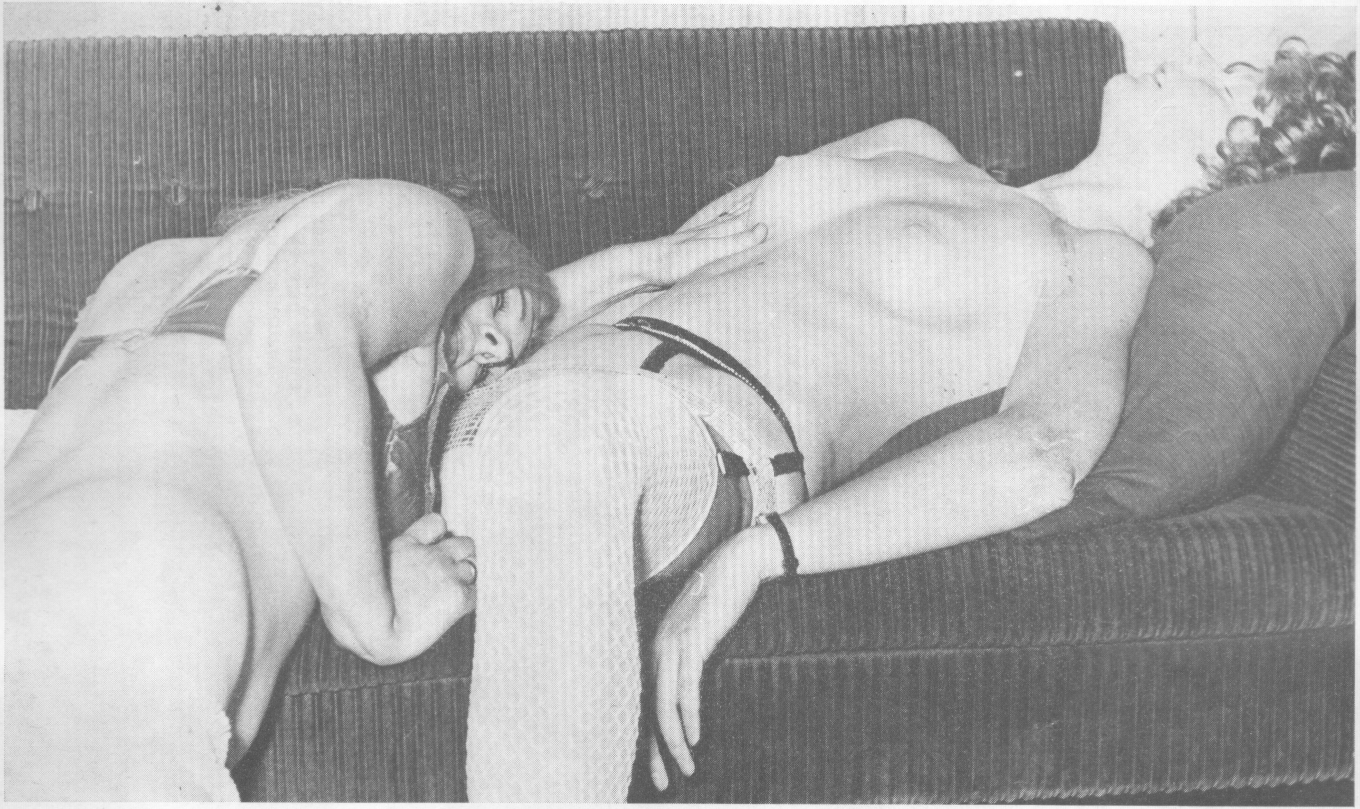

Frank en vrij laten beide meisjes zien hoe gelukkig ze mel elkaar zijn en dat ze voor zichzelf geen remmingen hebben om het geluk te vervolmaken. Menigeen zou het schaamrood naar de kaken stijgen om zich zo te laten fotograferen, maar Jean en Jo hebben als moderne jonge vrouwen die angst overwonnen en beiden zijn er trots op dat ze zich ongegeneerd aan elkaar over kunnen geven . . .

Lientje, het ondeugende dienstmeisje, had er helemaal geen bezwaar tegen om te laten zien wat ze precies onder haar bloesje verborgen hield. Toen mevrouw een middagje naar de stad was, mocht de tuinman best bij haar op de thee komen, al was natuurlijk de thee helemaal niet klaar en Lientje zelf ook nog niet.

Maar dat kon spoedig verholpen worden, want daar had ze immers het nodige voor in huis, al moest het natuurlijk wel eerst blootgelegd worden. Dat er heel wat bloot te leggen was, laat zich niet moeilijk raden en al spoedig kwam Hendrik op de juiste temperatuur om alle kostbaarheden naar waarde te kunnen schatten.

Midden op de dag kreeg hij me daar iets heerlijks voorgeschoteld, geen wonder dus dat hij het niet al te lang meer volhield en op onderzoek uitging of een en ander wel helemaal echt was.

Lientje liet daar geen twijfel over bestaan en hielp hem bereidwillig door alle overbodige kledingstukken uit te trekken en toen bleek dat ze helemaal niets overbodigs aanhad was ze dan ook poedelnaakt, zodat de tuinman zonder moeite met het spitten kon beginnen . . .

Sterren uit het Verre Oosten kom je niet dagelijks tegen, vandaar ook dat we er wat trots op zijn in deze uitgave van onze MASCOTTE een paar opnamen te kunnen brengen van Indira Chamanati geboren op het mooie eiland Shri-Lanka — vroeger heette dat Ceylon — en momenteel fotomodel in Parijs. Ze kwam naar Europa om kunstgeschiedenis te studeren en in de avonduren deed ze wat aan toneel om haar maandelijkse toelage wat te vergroten. Daar ontdekte ze dat haar eigen kunsten beter betaalden dan de bestudering van wat vroeger gebeurde en besloot zich om te turnen.

Dank zij haar aktieve manager was het niet moeilijk een vaste betrekking te krijgen en inmiddels heeft ze een daverend sukses met haar Oosterse Dansen. Natuurlijk zijn haar natuurlijke gaven daarbij een grote hulp, want het publiek is iedere avond laaiend enthousiast als de laatste hulsels vallen en Indira in volle glorie van het pubiek afscheid neemt.